

Prefață

INDIVIDUALITATEA ÎN RELIGIE este dreptul inviolabil al oricărei ființe omenești. Dar în ciuda acestui fapt, de la căderea lui Lucifer înapoi, hotărârea omului a fost mereu aceea de a stăpâni în locul lui Dumnezeu asupra semenilor săi. Rapoartele istorice sunt pline cu imagini întunecoase despre brutalitatea și oprimarea omului de către om, dezvăluind eforturile acestuia de a-i constrânge pe semenii lui la închinarea dictată de conducătorii religioși care, în timp ce credeau că ar împlini voia lui Dumnezeu, serveau în realitate diavolului. În ciuda puterii teribile exercitată de către acești stăpânitori, creștinii adevărați au refuzat totuși să renunțe la principiile divine, indiferent de urmări. În fiecare generație au existat oameni care au susținut cauza lui Dumnezeu și prin acțiunea lor au așezat temelii biruinței finale.

INDIVIDUALITATEA ÎN RELIGIE nu este înțeleasă și apreciată astăzi așa cum trebuie, fiindcă generația de acum nu știe nimic despre lupta necesară pentru stabilirea acestor libertăți prețioase. Această neștiință și indiferență dă lui Satana avantajul de care are nevoie pentru reimpunerea legii opresive din trecut. De aceea generația din prezent trebuie să devină familiarizată cu biruințele care au fost câștigate într-un timp când individualitatea în religie a fost încercată prin foc, fiare sălbatice, amenințări cu închisoarea și prin orice altă persecuție posibilă, iar apoi să învețe să păstreze libertatea câștigată cu un preț așa de scump, căci timpul este foarte aproape, când presiunile din trecut vor fi impuse din nou.

Introducere

Religia este „datoria pe care o avem față de Creatorul nostru și modul prin care trebuie să ne-o împlinim.”

Libertate înseamnă „liberarea de stăpânirea altora sau de împrejurări restrictive. Din punct de vedere etic și filozofic, ea este puterea care locuiește în fiecare ființă dotată cu rațiune prin care alege și decide personal, în mod spontan și voluntar, pe ce cale vrea să meargă în armonie cu judecata și cu motivele individuale.”

Libertatea religioasă înseamnă eliberarea de stăpânirea altora sau de împrejurări restrictive; libertatea omului de a face alegeri personale și de a decide singur calea după care vrea să meargă, în mod spontan și voluntar, *în ce privește datoria față de Creatorul lui, precum și modul după care această datorie trebuie adusă la îndeplinire.*

De când l-a creat Dumnezeu pe om, se află în natura lucrurilor că prima dintre toate relațiile sale este cea cu Dumnezeu; și prima dintre toate datoriile sale este cea față de Dumnezeu.

Să ne imaginăm un timp când nu exista decât o singură ființă creată în univers. După creațiunea ei, singura relație și datorie care ar fi putut exista era cea față de Creatorul ei. De aceea stă scris că „prima poruncă dintre toate este: Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deuteronom 6, 4-5).

Prima datorie a oricărui suflet este cea față de Dumnezeu; fiindcă toate lucrurile vin de la El. Aceasta este prima dintre toate poruncile, nu fiindcă ea fusese prima dintre câte au fost rostite vreodată prin Cuvântul rostit sau dintre câte au fost așternute vreodată pe hârtie, ci fiindcă nu ar fi putut să existe alta ca prima în locul ei, din motivul că ea este expresia primului principiu de la creațiunea tuturor făpturilor inteligente. Principiul acesta se găsea deja acolo și a fost implantat în viața primei făpturi inteligente începând cu primele clipe ale existenței ei; chiar și în veșnicie principiul acesta va locui acolo, neschimbat și imposibil de eliminat.

Acum însă, în ciuda faptului că aceasta este prima dintre toate relațiile și datoriile posibile, în ciuda faptului că această relație și datorie aparține fiecărei făpturi inteligente, cu toate că aceasta este o obligație înnăscută în om, Dumnezeu a creat totuși o ființă dotată cu rațiune, liberă – liberă de a recunoaște această obligație sau de a nu o recunoaște, liberă de a împlini această obligație sau nu, întocmai după cum dorește.

De aceea stă scris: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” „Cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Iosua 24, 15; Apocalipsa 22, 17). În felul acesta este în mod absolut adevărat că, în religie – în datoria pe care o avem față de Creatorul nostru și modul după care trebuie să ne-o împlinim – Dumnezeu l-a creat pe om „liber de stăpânirea altora și de împrejurări restrictive;” l-a făcut liber pentru a putea „alege și decide personal, în mod spontan și voluntar, pe ce cale vrea să meargă.” În felul acesta libertatea religioasă este darul lui Dumnezeu care locuiește în darul existenței rațiunii pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Orice servire adusă lui Dumnezeu care nu este aleasă în mod liber de către acela care o aduce, nu poate să fie o slujbă adusă lui Dumnezeu. Într-o asemenea slujbă nu se află nici o virtute; nici un atribut divin nu se află în ea. Orice servire adusă lui Dumnezeu, care nu este adusă în mod voluntar din partea aceluia care o aduce, nu este de caracter dumnezeiesc; fiindcă „Dumnezeu este iubire” și niciodată iubirea nu poate să meargă alături cu constrângerea, cu folosirea forței sau cu oprimarea. De aceea orice datorie, orice obligație sau indiferent ce i se poate oferi sau aduce lui Dumnezeu și care nu vine din alegerea liberă a individului, nu poate să fie niciodată de la Dumnezeu și nici nu poate să ducă la Dumnezeu. Prin urmare, când Domnul a creat toate făpturile – fie îngeri sau oameni – pentru ca să fie fericite în a sluji lui Dumnezeu, pentru a exista valoare în a servi lui Dumnezeu sau în a-I aduce închinare, le-a creat libere ca să poată alege să slujească. Aceasta este însemnătatea individualității și a dreptului divin la ea.

Dumnezeu l-a creat pe om liber. Când omul, prin păcat, a fost despărțit de această libertate și a pierdut-o, Hristos a venit pentru a i-o acorda din nou. De aceea calea lui Dumnezeu și a lui Hristos este calea libertății. Iar lucrarea lui Dumnezeu pe care a efectuat-o prin Hristos în favoarea omului,

în toată istoria omenirii, era menită să descopere această cale și să dea omului această asigurare absolută a „libertății sufletești” care este singura libertate adevărată. Cel pe care Fiul îl face liber, este cu adevărat liber.

În Sfânta Scriptură sunt raportate șase lecții specifice, lămurite, asupra acestui subiect al libertății religioase – dreptul individului de a fi liber de stăpânirea omului și a organizațiilor omenești, reprezentate prin puterile lumii. Fiecare dintre aceste lecții tratează acest subiect pe baza unui principiu clar și lămurit. Iar cele șase lecții, luate împreună, acoperă întregul fundament al oricărui principiu.

Vom studia acum aceste șase lecții în mod separat și în ordine succesivă, așa cum sunt prezentate în Sfânta Scriptură. Lupta pentru libertate religioasă încă nu a încetat. Deplina libertate religioasă încă nu este recunoscută, nici în principiu și cu mult mai puțin în practică, nici chiar de către preținșii creștini, așa cum ne arată în mod lămurit Sfânta Scriptură.

Să studiem și să avem, să studiem ca să avem, libertate religioasă în toată plinătatea ei, atât în principiu cât și în experiență, așa cum o găsim în Cartea adevărului.

Capitolul 1

Cu privire la Autocrație

Există în natura lucrurilor un principiu după care nimeni nu are dreptul să stăpânească asupra vieții și conștiinței unei alte persoane. Acesta este domeniul exclusiv al lui Dumnezeu, și nimeni altul afară de El nu dispune de acest drept; numai El, care l-a creat pe om după chipul și asemănarea Lui, spre slava Lui Însuși; numai El, care a creat pe fiecare individ spre a fi răspunzător în mod personal numai Lui.

Totuși, omul păcătos și nestăpânit nu a fost dispus niciodată să permită lui Dumnezeu să-și ocupe locul în sufletul individului; dimpotrivă, el a fost totdeauna ambițios și gata să ocupe locul acesta pentru sine, iar pentru realizarea acestei ținte el se folosește de toate mijloacele și planurile posibile. În general, istoria nu este altceva decât succesiunea unor încercări, pe scara cea mai largă posibilă, de a realiza pretenția arogantă a omului păcătos și neînfrânat de a stăpâni în locul lui Dumnezeu asupra sufletelor oamenilor. O demonstrație mai clară, care să arate cât de greu se luptă Dumnezeu pentru îndreptarea soartei oamenilor, nici nu s-ar fi putut da sau cere vreodată, decât aceea care a fost dată din zilele lui Abel și până acum, printr-un efort permanent și susținut de menținere a acestei libertăți perfecte și individuale în fața celor mai subtile pretenții și a combinațiilor de forță și de putere cele mai uriașe pe care le-ar putea născoci această lume. De la Nimrod până la Nebucadnețar și de la Nebucadnețar până acum, pornirile și energia oricărei împărății au fost îndreptate numai către acest lucru. Și în tot decursul acestui timp, exemplul câtorva splendide persoane, precum Avraam, Iosif, Moise, Daniel, al celor trei tovarăși evrei, Pavel, Wyckliff, Huss, Militz, Matthias, Conrad, Ieronim, Luther, Roger Williams și al multor alora, și deasupra tuturor cel al lui Isus Hristos, prin credință divină ei au stat cu totul *singuri* cu Dumnezeu, absolut singuri în ce privește legătura cu oamenii. Așa au apărut ei individualitatea, și prin aceasta libertatea sufletului omenesc; așa s-au luptat ei pentru suveranitatea lui Dumnezeu asupra domeniului sufletesc.

Imperiul babilonian avea stăpânire asupra întregii lumi cunoscute atunci. Nebucadnețar era, pe vremea aceea, monarhul și stăpânul absolut al imperiului. „Tu, împărate, ești împăratul împărățiilor, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur” (Daniel 2, 37-38).

În providența Sa, Dumnezeu a supus toate națiunile pământului sub sceptra împăratului Babilonului (Ieremia 27, 1-13). Autoritatea împăratului era absolută în sistemul și forma de guvernare a Babilonului. Cuvântul său era lege. În absolutismul și în suveranitatea sa, împăratul Nebucadnețar își închipuise că este suveran asupra *sufletelor oamenilor* ca și asupra trupurilor lor, asupra *vieții religioase* ca și asupra obligațiilor civile. Aceasta era soarta tuturor care se aflau sub stăpânirea lui. Și fiindcă era stăpânitorul națiunilor, el credea că are dreptul de a fi stăpân și asupra religiei națiunilor. Prin urmare, el a făcut un chip de aur de treizeci de metri înălțime și de trei metri lățime, și „l-a ridicat în câmpia Dura, în ținutul Babilonului.” Apoi a chemat persoanele oficiale din toate provinciile împărăției sale pentru a lua parte la inaugurarea și închinarea în onoarea chipului de aur. Au venit toți funcționarii împărăției și s-au adunat înaintea chipului de aur.

„Iar un crainic a strigat cu glas tare: ‘Iată ce vi se poruncește popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina, va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins’” (Daniel 3, 4-6). Iar când instrumentele au dat semnalul închinării, „toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile s-au aruncat cu fața la pământ și s-au închinat chipului de aur” (versetul 7).

Dar printre cei adunați erau și trei tineri captivi dintre evreei aduși de la Ierusalim. Ei fuseseră însărcinați de către împărat și de mai marii lui cu posturi de înaltă răspundere. Lor le-a fost „dat în grijă treburile ținutului Babilonului.” Aceștia nu se plecaseră, nu se închinaseră și nici nu acordaseră vreo atenție deosebită aceluia serviciu religios.

Acest lucru a fost observat și a stârnit indignarea unora: „Dar, sunt niște iudei cărora le-ai dat în grijă treburile ținutului Babilonului, și anume Șadrac, Meșac și Abed-Nego, oameni care nu țin deloc seama de tine, împărate. Ei nu slujesc dumnezeilor tăi și nu se închină chipului de aur pe care l-ai înălțat tu!” (versetul 12).

Împăratul, „mâniat și plin de urgie,” a poruncit ca acei trei tineri să fie aduși înaintea lui. Porunca a fost îndeplinită. Împăratul li se adresă personal și în mod direct: „Înadins oare, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, nu slujiți voi dumnezeilor mei, și nu vă închinați chipului de aur pe care l-am înălțat?” Apoi împăratul însuși a poruncit ca, la sunetul instrumentelor, cei trei tineri să se arunce la pământ și să se închine chipului, iar dacă nu vor proceda astfel vor fi aruncați „în mijlocul unui cuptor aprins.”

Tinerii îi răspunseră însă liniștiți: „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru căruia îi slujim poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi împărate că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (versetul 14-18).

Situația era foarte clară. Stăpânul puterii lumești rostise porunca în mod personal către cei trei tineri, iar răspunsul din partea lor era la fel de direct, arătând că nu erau dispuși să se conformeze voinței împăratului. O asemenea purtare și asemenea cuvinte împăratul nu mai întâlnise niciodată până atunci, în tot timpul puterii sale absolute. De aceea s-a stârnit în el o nemulțumire, atât personală cât și oficială; el s-a „umplut de mânie,” încât „și-a schimbat fața,” întorcându-și privirile împotriva celor trei tineri, și poruncind să fie încălzit cuptorul de șapte ori mai tare decât de obicei; și „cei mai voinici ostași din oștirea lui” să-i lege pe acești tineri și să-i arunce în mijlocul cuptorului aprins.

Ordinul a fost executat. Cei trei bărbați „cu izmenele, cămășile, mantalele și celelalte haine ale lor” au căzut „în mijlocul cuptorului aprins.” În clipa aceea împăratul a rămas înmărmurit. El a încremenit – „s-a înspăimântat și s-a sculat repede,” și a strigat sfetnicilor săi: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni?”

Ei l-au asigurat că este adevărat. Dar el exclamă: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului, și nevătămați; și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de Dumnezeu.”

Apoi împăratul se apropie de gura cuptorului, și strigă pe cei trei pe nume, zicând: „Slujitorii Dumnezeului celui Prea Înalt, ieșiți afară și veniți încoace!” Ei „au ieșit din mijlocul focului. Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii și sfetnicii împăratului s-au strâns și au văzut că focul nu avusese nici o putere asupra trupului acestor oameni, că nici perii capului lor nu se pârliseră, hainele le rămăseseră neschimbate, și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei. Nebucadnețar a luat cuvântul și a zis: ‘Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego care a trimis pe îngerul Său, și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!’”

Situația era următoarea: Domnul supusese toate națiunile pământului împăratului Babilonului. Prin soliile profeților adresate poporului iudeu, care era poporul Lui ales, dintre care făceau parte și acești trei tineri, El le poruncise să „slujească împăratului Babilonului.” Totuși, acești tineri au refuzat în mod categoric să se supună împăratului Babilonului cu privire la ceea ce le poruncise acesta în mod direct; iar în acest refuz Domnul era categoric de partea lor, și de aceea i-a și putut elibera.

Prin urmare, Domnul nici nu ar fi putut să arate mai clar că, prin porunca Lui, pe care o adresase poporului Său să se supună împăratului Babilonului, și să-i servească, El nu a zis niciodată ca ei să-i servească și în domeniul religiei.

Prin aprobarea poziției celor trei tineri, și prin eliberarea lor miraculoasă, Domnul îl lămurise pe împărat în mod clar că porunca pe care o dăduse în această privință era greșită: că nu avea dreptul să ceară supunerea pe care o ceruse; că, prin faptul că Domnul îl făcuse împărat peste națiunile pământului, El nu l-a făcut împărat și peste religia popoarelor; că, prin faptul că-l înălțase ca împărat peste națiuni, limbi și popoare, Dumnezeu nu i-a dat și dreptul să fie capul religios nici

măcar al unui singur individ; că, prin faptul că Domnul adusesese toate popoarele și națiunile sub jugul împăratului, pentru a-i servi din punct de vedere politic și trupesc, același Dumnezeu a arătat în mod categoric acestui împărat că în nici un caz nu-i dăduse putere autoritară și asupra obligațiilor lor sufletești; că, în timp ce cu privire la toate lucrurile care privesc legătura națiunilor între ele, precum și a indivizilor între ei, i-au fost supuse toate popoarele, limbile și națiunile ca să-i servească, Dumnezeu făcându-l stăpân peste toate acestea – totuși, cu privire la relațiile care există între fiecare om și Dumnezeu, împăratul nu avea nici un drept să se amestece; că în fața drepturilor individuale cu privire la conștiință și închinare, „cuvântul împăratului” trebuia ignorat, și porunca lui nu avea nici o valoare; că, în comparație cu aceste lucruri, până și împăratul lumii este nimic, căci în acest domeniu numai Dumnezeu este suveran și totul în tot.

Întâmplarea din ziua aceea trebuia să slujească drept învățătură pentru toți împărații și toate popoarele, și a fost scrisă pentru avertizarea noastră, peste care a venit sfârșitul veacurilor.

Capitolul 2

Cu privire la supremația legii

Imperiul babilonian cu puterea lui lumescă s-a dus pentru totdeauna; iar în locul lui a venit imperiul medo-persan. În acest imperiu stăpâna un alt sistem de guvernare, și prin el lumea a primit o altă lecție de libertate religioasă.

Principiul de guvernare al imperiului medo-persan era diferit de cel al Babilonului.

Babilonul, așa cum am văzut, nu era numai o monarhie absolută, ci și o autocrație – un sistem de guvernare al unui singur om, dictatura unui singur om. Cuvântul împăratului era socotit lege, iar legea aceasta era tot așa de schimbătoare ca și voința și cuvântul lui. Împăratul era dătătorul legii; cuvântul lui era lege pentru toți ceilalți; dar pentru el însuși nu exista nici un fel de restricție impusă prin lege.

Imperiul medo-persan era și el o monarhie absolută. Și în această monarhie cuvântul împăratului era socotit lege; cu singura deosebire, foarte importantă că, după ce cuvântul împăratului a luat chip de lege, legea nu mai putea fi schimbată sau întoarsă nici chiar de împăratul însuși. Până și împăratul era legat prin cuvântul sau decretul lui, după ce acesta devenea lege. De aceea, sistemul de guvernare al Medo-Persiei era bazat pe lege; principiul acestuia era *supremația legii*.

Conducerea administrativă a imperiului era formată din trei miniștri, dintre care Daniel era primul. Datorită cunoștințelor, a corectitudinii, aptitudinilor și a valorii sale administrative, împăratul intenționa să-i dea „stăpânire peste tot ținutul Babilonului.” Acest lucru, devenind public, a stârnit gelozia prinților și a celorlalți doi miniștri. Din această cauză ei au organizat o conspirație spre a-l înlătura. Au căutat mai întâi „să afle ceva asupra lui Daniel,” ca să-l pârască în ce privește treburile împărăției. Dar după o cercetare îndelungată și minuțioasă, și după cea mai penibilă urmărire a activităților sale, au fost nevoiți să pună capăt acesteia și să mărturisească că „n-au putut să găsească nimic, nici un lucru vrednic de mustrare” fiindcă „el era credincios și nu se găsea nici o greșală la el.”

„Atunci oamenii aceștia au zis: ‘Nu vom găsi nici un cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui!’” Dar ei n-au putut să găsească nimic împotriva lui, nici chiar în ce privește Legea Dumnezeului lui, până ce nu au creat ei înșiși o situație care să le ofere inevitabil ocazia dorită.

Efortul lor îndelungat și minuțios de a găsi vreun prilej sau o greșală împotriva lui, referitor la administrarea împărăției, i-a convins și mai mult despre devotamentul și loialitatea lui deplină față de Dumnezeu. Ei știau din experiență personală, prin cercetarea întreprinsă, că Daniel nu putea fi determinat a se abate nici cât de puțin de la linia cea dreaptă a devoțiunii lui depline față de Dumnezeu. Dar aceasta era o chestiune individuală în care nici un om nu avea dreptul să se amestece. Cercetările minuțioase și rău intenționate întreprinse de ei au slujit doar confirmării faptului că purtarea lui față de ceilalți oameni și față de stat era cu adevărat o binecuvântare.

Astfel, neavând nici o temelie pe baza căreia să fi putut găsi un motiv împotriva lui, nici chiar cu privire la respectul său față de Lege, au fost obligați să creeze ei înșiși o situație de acest fel. Au găsit acest mijloc tocmai în consacrarea neabătută a lui Daniel pentru cauza lui Dumnezeu. De aceea au născocit un plan susținut de toate oficialitățile imperiului și, mergând la împărat, au spus: „Să trăiești vecinic, împărate Dariu! Toate căpeteniile împărăției, îngrijitorii, dregătorii, sfetnicii și cârmuitorii sunt de părere să se dea o poruncă împărătească, însoțită de o aspră oprire, care să spună că oricine va înălța în timp de treizeci de zile rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de tine, împărate, va fi aruncat în groapa cu lei. Acum, împărate, întărește oprirea, și iscălește porunca aceasta pentru ca să nu se poată schimba, după legea Mezilor și Perșilor, care, odată dată, rămâne neschimbată” (Daniel 6, 6-8).

Împăratul s-a lăsat prins de această propunere măgulitoare, făcută de un așa mare număr de oficiali de rang înalt, și a semnat decretul. Daniel a aflat că decretul a fost pregătit și semnat de mâna împăratului. El știa că aceasta era acum legea împărăției – o lege care nu putea fi clătinată și nici modificată. În ciuda acestui fapt, el a intrat în camera lui și de trei ori pe zi, după cum era

obiceiul lui, „se ruga și lăuda pe Dumnezeuul lui, la fel ca și înainte.” Ferestrele camerei lui au rămas deschise, deoarece legea imperială nu-l putea înfricoșa așa încât să-l determine să ia măsuri pentru a închide cel puțin ferestrele.

Conspiratorii, care tocmai aceasta așteptau de la Daniel, „au dat năvală în casă și au găsit pe Daniel rugându-se și chemând pe Dumnezeuul lui.” La vederea acestei sfidări deschise față de legea imperială, au mers repede la împărat și în mod respectuos l-au întrebat: „N-ai scris tu o oprire?”... Împăratul răspunse: „Lucrul acesta este adevărat, după legea Mezilor și Perșilor care nu se poate schimba!” La aceasta conspiratorii răspunseră că „Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda, nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o, și își face rugăciunea de trei ori pe zi!”

„Împăratul s-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta,” fiindcă se lăsase prins prin linguire în capcana aceasta. „S-a gândit cum ar putea să scape pe Daniel.” Dar conspiratorii aveau deja răspunsul pregătit. Ei arătau la supremația și integritatea „legii” menționând argumente care arătau că nu era „o chestiune de religie, ci de lege; că disprețul față de lege și violarea ei ar însemna subminarea sistemului de guvernare și o invitație deschisă la anarhie, ceea ce ar duce la dizolvarea oricărei societăți omenești; că ei ar fi deosebit de îngrijorați, fiindcă soarta îl lovise tocmai pe un om așa excelent ca Daniel. Dar, a permite această nesocotire deschisă tocmai din partea unui om cu o poziție și o reputație așa de înaltă ca a lui Daniel, ar fi cu atât mai grav; fiindcă chiar faptul că Daniel nesocotise „legea” de pe o poziție și cu o reputație atât de înaltă, ar fi pentru tot poporul o încurajare să facă și ei la fel, etc., etc.

Totuși împăratul „până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape.” Dar în tot timpul acesta conspiratorii prezentau argumentul lor iar și iar: „Legea, legea.” „Să știi, împărate, că după legea Mezilor și Perșilor orice oprire sau orice poruncă, întărită de împărat, nu se poate schimba!” Supremația legii îl obligase chiar și pe împărat ca să respecte inviolabilitatea ei; nu exista nici o cale de scăpare. Cu mare părere de rău, „împăratul a poruncit să aducă pe Daniel și să-l arunce în groapa cu lei.”

Împăratul a petrecut toată noaptea fără să mănânce sau să doarmă. Dis de dimineață el s-a repezit la groapa cu lei și „...a chemat pe Daniel cu un glas plângător...: ‘Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeuul tău, căruia îi slujești necurmat, să te scape de lei?’”

Daniel i-a răspuns: „Vecinic să trăiești împărate! Dumnezeuul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor care nu mi-au făcut nici un rău fiindcă am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!” Astfel s-a făcut demonstrația desăvârșită că orice persoană care nesocotește o lege care interzice servirea lui Dumnezeu *este nevinovată înaintea lui Dumnezeu*, și de aceea o asemenea persoană nu face „nimic rău” nici împăratului, nici statului, nici societății, și nici vreunui principiu de lege sau de conducere oarecare.

Episodul acesta dovedește, conform adevărului divin, că nici o stăpânire pământească nu are dreptul să se amestece în probleme ale *religiei*, adică în „datoria pe care o avem față de Creatorul nostru,” și „în felul și modul după care trebuie să ne-o împlinim.” În acest caz avem încă o dovadă în plus că nici o stăpânire nu are dreptul să includă în lege opriri care ating religia, ca după aceea să se apere cu scuza cum că „legea” este inviolabilă și supremă, că acesta ar fi mai întâi o chestiune de lege, și nu de religie; că ce se cere este numai respectarea legii și nu respectarea prescripțiilor religioase. În cazul lui Daniel și a „supremației legii Mezilor și Perșilor,” răspunsul divin la toate aceste scuze este că nimic din ceea ce ține de religie nu trebuie inclus în lege.

Dreptul la individualitate absolută în probleme ale religiei este un drept divin și inalienabil. Și a face din impuneri sau prohibiții religioase o chestiune de lege nu afectează cu nimic practicarea liberă a acestui drept divin. Plinătatea acestui drept și libertatea deplină de a-l aplica rămâne totdeauna același, chiar dacă se face din religie o chestiune de lege și o parte din ea. Iar dacă religia și respectul față de religie, sau interzicerile cuprinse în ea devin o parte din lege, atunci, oricât de supremă și inflexibilă ar fi legea, ca cea a Medo-Persiei, totuși dreptul divin și libertatea deplină a individualității în religie este mai mare decât legea care include religia; și o asemenea lege, de fapt, nici nu este o lege. Subterfugiul de a impune învățături religioase sau interziceri sub mantaua „supremației legii și a integrității ei,” în loc să înlăture sau să limiteze dreptul divin și libertatea

deplină a individualității în religie, își primește răsplata prin aceea că nu ne mai putem încrede deloc în „supremația și integritatea legii” – anulând astfel această lege cu desăvârșire.

Legea civilă este, așa cum se cuvine, supremă în ce privește lucrurile *civile*, dar în domeniul lucrurilor *religioase* ea nu are nici un cuvânt de spus.

Cuvântul împăratului, oricât de important este el într-o stăpânire autocratică – ca în cea condusă de Nebucadnețar – *trebuie să se schimbe* în fața dreptului individualității în religie.

În fața dreptului divin al individualității în religie, în relație cu supremația și inflexibilitatea legii, așa cum a fost descoperit prin guvernul medo-persan, orice lege care se atinge de religie ori care se referă la religie, de fapt, nu este lege.

Domeniul religiei este numai domeniul lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu răspunde de domeniul acesta, și voința Lui este singura Lege. În domeniul acesta individul trebuie să răspundă numai înaintea lui Dumnezeu, și are de a face numai cu Dumnezeu.

Capitolul 3

Cu privire la unirea dintre biserică și stat

Prin întâmplări remarcabile și prin experiențe care nu pot fi tăgăduite, în cazul lui Nebucadnețar și al celor trei tineri evrei, adevărul și principiile dumnezeiești, după care nici un monarh nu are dreptul să se amestece în chestiuni privitoare la religie, au fost lămurite pentru totdeauna; în fața dreptului la individualitate în religie, cuvântul împăratului trebuie să se plece.

Prin întâmplări și experiențe corespunzătoare, ca în cazul guvernului medo-persan în legătură cu Daniel, Dumnezeu a descoperit pentru totdeauna voința Lui, adevărul Lui și principiile Sale, arătând că nici o lege și nici o stăpânire care își exercită puterea prin lege nu are dreptul să se amestece în religia poporului – că în fața exercitării libere a individualității în religie orice lege care se atinge de religie este nulă și fără valoare; că, oricine care ignoră și nesocotește cu desăvârșire o asemenea lege este „nevinovat” înaintea lui Dumnezeu, și prin urmare nu face rău nici unui guvern, legi sau societăți.

Aceste două exemple și principiile ilustrate prin ele, se aplică oricărei stăpâniri posibile din această lume și astfel ele lămuresc adevărul fundamental că religia, împreună cu ritualurile, instituțiile și prescripțiile ei, este exclusă cu desăvârșire și scutită de orice constrângere din partea oricărui sistem de guvernare de pe acest pământ; că religia, cu tot ce-i aparține, este numai o chestiune de răspundere personală a individului în relația sa cu Dumnezeu.

Dar mai există un mijloc prin care omul a căutat să-l stăpânească pe semenul lui în domeniul religiei, și anume prin intermediul *bisericii cu ajutorul statului*.

Biserica lui Dumnezeu din această lume este compusă din oameni care au fost chemați afară din această lume și care s-au despărțit de ea. Când Dumnezeu a chemat pe poporul Său din Egipt, ei erau la început „biserica din pustie;” iar după aceea au devenit biserică din țara unde s-au stabilit, adică din Canaan.

Din cauza îndărătniciei, a împietririi și a orbiei minții lor, ei au eșuat lamentabil să împlinească marele scop al lui Dumnezeu cu ei ca biserică. Totuși, în bunătatea și în mila Lui, Dumnezeu „suferise purtarea lor din pustie” și în țara lor din neam în neam. Astfel, prin multe necazuri, acel popor a continuat să fie biserică lui Dumnezeu de pe pământ până la venirea Domnului Hristos. În tot timpul menționat această biserică a fost moștenitoarea făgăduințelor foarte mărețe ale unei împărății și stăpâniri vaste.

Când Hristos a venit pe pământ ca om, această biserică era supusă stăpânirii și puterii tirane și nemiloase a Romei, așteptând cu nerăbdare apariția Liberatorului făgăduit. Acest Liberator fusese făgăduit cu insistență, iar acum iată că sosise. Dar mai marii bisericii au permis mândriei lor lumești să ascundă ochilor lor natura spirituală a împărăției și a stăpânirii care fusese făgăduită; ei așteptau, și învățau și pe popor să aștepte, un eliberator politic și vremelnice care să-i scape de jugul roman, să sfărâme puterea acestuia și să înalțe biserică poporului ales deasupra tuturor națiunilor pământului, după cum și ei fuseseră stăpâniți de națiunile străine din jurul lor.

Când Isus a apărut prima dată în lucrarea Sa publică, demnitarii bisericii s-au alăturat mulțimii care Îl urma cu entuziasm pentru a auzi cuvintele Sale, în speranța că El le va împlini așteptările. Însă când au văzut că interesul și entuziasmul mulțimii crescuseră până acolo că au avut „de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat” (Ioan 6, 15); și când au văzut că, în loc ca Isus să accepte această onoare sau să sprijine acest plan, El S-a retras din mijlocul lor, au înțeles că toate speranțele lor ambițioase de a fi eliberați de stăpânirea Romei și de a fi înălțați deasupra tuturor națiunilor pământului erau în zadar cu privire la Isus.

În timpul acesta influența lui Isus asupra poporului crescuse tot mai mult, devenind atât de puternică încât conducătorii bisericii au văzut că puterea lor asupra poporului slăbea din ce în ce mai mult. În loc să vadă împlinite și confirmate speranțele și planurile lor ambițioase pentru dobândirea puterii lumești, ei au văzut cu înfricoșare cum puterea și influența pe care o avuseseră asupra poporului era acum cu toată siguranța subminată; și aceasta printr-un bărbat care apăruse din cea mai mare obscuritate, care se trăgea din cetatea cea mai disprețuită și care era doar un membru obișnuit al bisericii! Foarte repede trebuia făcut ceva pentru păstrarea poziției și demnității lor. Era

clar că este prea târziu doar să-I poruncească să nu mai predice; ei știau foarte bine că nu numai El, dar nici chiar mulțimile nu ar mai fi dat ascultare unei asemenea interdicții. Dar ei au văzut o cale de scăpare, un mijloc prin care își puteau păstra poziția și demnitatea, și prin care să-și manifeste puterea asupra Lui și asupra poporului. După opinia pe care o nutriseră despre ei înșiși și despre poziția lor era simplu pentru ei să considere poziția și demnitatea lor nu numai deopotrivă cu poziția, ci chiar și cu existența bisericii însăși, ba până și cu a națiunii. De aceea ei au tras următoarea concluzie: „Dacă Îl lăsăm așa, toți vor crede în El și vor veni Romanii și ne vor nimici, și locul nostru, și neamul.” Și „din ziua aceea s-au hotărât să-L omoare” (Ioan 11, 47.48.53).

Dar fiind supuși autorității romane, așa cum era cazul, nu era deloc legal ca ei să condamne pe cineva la moarte. De aceea, pentru a-și atinge țelul, ei trebuiau să câștige controlul asupra autorității guvernamentale sau civile. În ochii lor nu conta că autoritatea era romană; și nu conta că urăseră această autoritate romană atât de mult, mai mult chiar decât toate lucrurile din lume, pe care nu voiau să o recunoască sub nici o formă; toate acestea deveneau ne semnificative, în fața cumplitei alternative de a vedea evaporându-se poziția, demnitatea și puterea lor în biserică.

În biserică, fariseii și irodienii erau în opoziție unii cu alții. Irodienii erau numiți așa fiindcă erau adepții și partizanii lui Irod. Ei sprijiniseră poziția lui Irod ca împărat al Iudeii. Dar, fiindcă Irod era împărat doar prin porunca directă a Romei, și fiindcă fusese așezat și menținut pe tron de către puterea romană, oricine era un partizan și susținător al lui Irod era socotit un partizan și apărător al Romei.

Fariseii erau singurii neprihăniți din biserică. Ei erau partida extremistă a bisericii. Ca atare, ei erau păzitorii purității bisericii, reprezentanții autenticei loialități față de Dumnezeu, și ai demnității străvechi a poporului ales. Ca atare, ei erau disidenții cei mai extremiști și cei mai puțin dispuși de a face vreun compromis cu Roma, cu ceea ce era Roma, sau era în vreun fel legat de Roma.

Dar tocmai fariseii, cei mai exclusiviști reprezentanți ai neprihănirii și evlaviei, erau cei mai porniți împotriva lui Hristos, fiind promotorii sfaturilor și planurilor de a-L distruge. Pentru a-și putea împlini intenția de a-L ucide pe Hristos, ei trebuiau să obțină cooperarea puterii lumești, care nu era alta decât cea a Romei. De aceea, pentru a-și atinge scopul cu Isus, ei trebuiau să-și mascheze ura față de Roma și să folosească împotriva lui Isus chiar puterea Romei, ai cărei opozanți erau prin chiar profesiunea lor.

Mijlocul prin care puteau să depășească această prăpastie care îi despărțise de Roma, și totodată prin care să-și asigure puterea lumească, era acela de a face un pact cu irodienii. Aceștia, care îl urăseră pe Isus aproape ca și fariseii, erau gata să încheie această alianță. Prin această convenție, partidul politic urma să fie una cu fariseii, iar influența și puterea politică a aceluia partid urmau să fie la dispoziția conducătorilor bisericii. În felul acesta, ei își asigurau puterea armatei de care aveau nevoie pentru ca acțiunile lor împotriva lui Isus să fie încununată cu succes.

Alianța a fost formată și conspirația inițiată: „Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit îndată cu irodienii, cum să-L piardă” (Marcu 3, 6). „Atunci Fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să prindă pe Isus cu vorba. Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu irodienii, - iscoditorii care se prefăceau că sunt neprihăniți ca să-L prindă cu vorba și să-L dea pe mâna stăpânirii și pe mâna puterii dregătorului.”

Când în cele din urmă a sosit timpul, acea cumplită oră de la miezul nopții, a venit Iuda cu „ceata ostașilor și cu aprozii,” înarmați cu „săbii,” ca să-L prindă pe Isus în Ghetsemani, „trimeși de preoții cei mai de seamă și de farisei,” ca să-L prindă și să-L lege. (Ioan 18, 3)

Iar după ce a fost prins astfel, L-au dus mai întâi înaintea lui Ana. Ana L-a trimis la Caiafa, iar Caiafa la Pilat – care era guvernatorul roman. Pilat Îl trimise la Irod care „cu ostașii lui de pază se purtau cu El cu dispreț,” iar după ce și-au bătut joc de El și L-au îmbrăcat cu o haină strălucitoare L-au trimis înapoi la Pilat. (Luca 23, 11). Când Pilat voia să-L elibereze, ei au recurs la ultima manevră politică, loialitatea față de cezar și Roma, chiar mai presus de loialitatea lui Pilat romanul: „Dacă dai drumul omului acestuia nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului” (Ioan 19, 12).

Ultimul apel al lui Pilat: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?” a primit răspuns doar o confirmare a lepădării lui Dumnezeu și a unității lor complete cu Roma: „Noi n-avem alt împărat,

decât pe Cezarul!” (Ioan 19, 15) „Răstignește-L, răstignește-L! ...Și cereau de zor să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit” (Luca 23, 21-23).

În felul acesta a fost comisă crima cea mai oribilă și păcatul cel mai strigător la cer din toată istoria universului, iar calea pentru comiterea ei a fost pregătită prin unirea dintre biserică și stat – prin biserica ce controlează puterea civilă și care folosește această putere pentru a-și aduce la îndeplinire voința și intenția ei rea.

Acest singur exemplu este suficient pentru a aduce blestemul condamnării infinite asupra oricărei legături de acest fel, și pentru a aduce o infamie veșnică asupra oricărei legături ce poate exista între biserică și stat. Cu un asemenea raport concludent, nu este ciudat că această uniune între biserică și stat – biserica controlând puterea civilă – ar fi trebuit să demonstreze fără dubii că ea este cel mai mare blestem pentru oameni și națiuni de-a lungul întregii istorii?

S-a adeverit, și s-a demonstrat destul de clar, că „puterea lumească a fost pentru biserică un cadou de la Satana.”

Capitolul 4

Cu privire la biserică

Am văzut că nici o stăpânire regală nu are dreptul să impună sau să pretindă respectarea unor prescripții religioase; și dacă o putere oarecare procedează astfel, dreptul individualității în religie este suprem, iar cuvântul împăratului nu are nici o valoare.

Am văzut, de asemenea, că nici o stăpânire în care legea este supremă nu are dreptul să includă în legea teritoriului ei vreun statut, decret sau articol de lege care atinge religia; și dacă așa ceva se întâmplă, atunci dreptul individualității în religie rămâne suprem, iar persoana respectivă, care nesocotește o asemenea lege, este nevinovată înaintea lui Dumnezeu, nu aduce vătămare nici unui guvern, nici unei legi, și nici unei societăți.

Am constatat că biserica nu are nici un drept să controleze puterea civilă pentru a-și impune voința sau a-și atinge scopurile personale; iar dacă s-a format o asemenea legătură de fărădelege supremă, aceasta este o dovadă că biserica este numai în posesia unui cadou de la Satana, și dreptul individualității în religie continuă să fie liber și suprem.

Dar mai există încă o combinație prin care omul caută stăpânire asupra omului în domeniul religiei: acesta este biserica însăși – așa după cum se petrec lucrurile în rândurile ei – poziția bisericii față de membrii ei. Iar cu privire la aceasta, Sfânta Scriptură nu este mai puțin explicită decât în celelalte cazuri menționate până acum cu privire la acest subiect.

Am relatat deja despre faptul că Israel fusese, după eliberarea sa din Egipt, mai întâi „biserica din pustie,” iar după aceea biserica din țara Canaanului; că Israelul din zilele umblării lui Hristos de pe pământ continua să fie biserica lui Dumnezeu după linia moștenirii directe, în ciuda faptului că în spirit și în esență ea rămăsese cu mult în urma idealului lui Dumnezeu pentru ea.

Organizația oficială a acestei biserici era aceeași din punct de vedere al moștenirii directe. Preoția – preoții și marele preot – era, după ordinea și moștenirea ei, urmașa directă a ordinii stabilite de Domnul prin Moise în pustie. Consiliul oficial al bisericii – Sinedriul – se trăgea, ca idee și sistem, din cei șaptezeci de bătrâni care fuseseră rânduiți de Domnul, prin Moise, încă din pustie. Prin urmare, în zilele lui Hristos, întreaga ordine a lui Israel – preoția și Marele Sfat – era în realitate, în ce privește sistemul ei, moștenirea ordinii divine care fusese stabilită de Domnul prin Moise în pustie; și, tot atât de adevărat, era descendenta bisericii din pustie.

Apostolii Domnului și primii ucenici ai lui Isus erau toți, fără excepție, membri ai acelei biserici. Ei luau parte, ca și ceilalți, la serviciile divine ale acelei biserici. Ei mergeau regulat la templu pentru a lua parte, cu toți ceilalți, la serviciile divine; și în templu au predicat și ei (Faptele Apostolilor 2, 46; 3, 1; 5, 12). Norodul se bucurase că este așa, iar binecuvântarea lui Dumnezeu era asupra lor.

Dar acești apostoli și ucenici învățaseră ceva, și aveau cunoștință despre un adevăr divin pe care demnitarii bisericii nu-l cunoșteau și nici nu voiau să-l recunoască. Cunoscând acest adevăr, ei îl făceau cunoscut. De aceea ei Îl predicau pe Isus și învierea Lui, mântuirea numai prin El, și că nu există nici o altă cale după care putem să fim mântuiți - chiar pe acel Isus pe care biserica oficială și organizația bisericii L-au „lepădat, ...omorât ...și răstignit.” (Faptele Apostolilor 3, 13-15; 4, 10) Demnitarii oficiali ai bisericii își asumau dreptul și prerogativele să decidă ca acești membri de rând ai bisericii să nu mai învețe și să nu mai predice acest adevăr, pe care ei îl considerau ca adevăr.

Din acest motiv, preoții și autoritățile templului i-au arestat pe Petru și pe Ioan și i-au aruncat în temniță. Aceasta s-a întâmplat pe când apostolii se aflau la templu pentru a sluji lui Dumnezeu; când ologul fusese vindecat prin credință, în numele lui Isus, și când Petru predicase în fața unei mulțimi cuprinse de mirare. În dimineața zilei următoare, toți demnitarii oficiali și întreaga organizație a bisericii – conducătorii, cei șaptezeci de bătrâni, cărturarii, preoții și marele preot, - au adus pe Petru și pe Ioan în mijlocul lor, și i-au întrebat cu ce drept au făcut ei acest lucru: „Cu ce putere, sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?”

Atunci Petru a răspuns „plin de Duhul Sfânt.” Toată mulțimea s-a „mirat” când a văzut îndrăzneala acestor doi bărbați necărturari și de rând ai bisericii în fața acestor oficialități înalte; „și au priceput că fuseseră cu Isus.” Petru și Ioan au fost somați să iasă afară din sobor, iar ei „s-au

sfătuit între ei.”

La consfătuirea lor ei au decis „să-i amenințăm și să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta.” Apoi au chemat pe Petru și pe Ioan și „le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în numele lui Isus.” Dar Petru și Ioan au răspuns imediat: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” Prin răspunsul lor prompt, acea adunare solemnă a înțeles că acești membri de rând și fără studii voiau să dea impresia cum că unii ca ei ar putea fi învățați direct de Dumnezeu, și să înțeleagă lucruri de la El, pe care nici unul din toată adunarea celor mai înalți demnitari și dintre cei mai învățați ai bisericii nu le cunoșteau; că apostolii nu voiau să dea nici o atenție poruncii Sinedriului, ci erau hotărâți să meargă înainte fără să țină seama de interdicțiile, avertizările sau poziția acelei înalte adunări. Desigur, aceasta nu însemna, după părerea Sinedriului, nimic altceva decât fiecare pentru el, o independență care ar „dărâma orice ordine și autoritate.”

Un asemenea răspuns, de la niște oameni ca aceștia, în fața unor oficialități și a unei organizații atât de înalte; un asemenea răspuns de la niște oameni necărturari și de rând în fața unei adunări atât de venerabile; din partea unor membri obișnuiți ai bisericii în fața organizației oficiale, care fusese de multe secole rânduiala oficială cea mai înaltă a organizației bisericii, și stabilită de Însuși Dumnezeu – lucrul acesta fusese considerat de către acești demnitari ca o îngâmfare nemaipomenită și ca sfârșitul oricărei ordini în organizația bisericii.

Totuși Sinedriul îi lăsa să plece, dar nu fără a-i amenința din nou în mod vehement să nu mai învețe în acest Nume.

Fiind eliberați, Petru și Ioan s-au întors imediat la ceilalți ucenici „și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii.” Aceștia toți, în loc să fie înfricoșați sau supărați din această cauză, nu numai că au aprobat cu toată hotărârea modul de procedare al lui Petru și Ioan, dar erau atât de fericiți din această pricină încât „și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu” aducându-I laudă și mărire, și s-au rugat: „uită-te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.” Iar Dumnezeu a binecuvântat statornicia lor: „...și s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și *vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.*” „Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult.”

Dar această nesupunere pe față împotriva „autorității” bisericii, această obraznică disprețuire a ordinii și organizației, nu mai puteau fi tolerate. De aceea, toți apostolii au fost imediat arestați și întemnițați: „Apoi marele preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida saducheilor, s-au sculat plini de pizmă, au pus mâinile pe apostoli și i-au aruncat în temnița de obște.”

Dar, iată! „Îngerul Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară, și le-a zis: ‘Duceți-vă, stați în Templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.’ Când au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis de dimineață în Templu, și au început să învețe pe norod.”

În dimineața aceea, marele preot împreună cu cei care erau cu el, „au adunat Soborul și pe toată bătrânimea fiilor lui Israel, și au trimis la temniță să aducă pe apostoli” ca să-i tragă la răspundere pentru „insubordonarea,” „apostazia” și „opoziția față de lucrarea organizată” a bisericii. Solii trimiși s-au întors raportând că au găsit temnița încuiată cu toată grija, și pe păzitori stând în picioare la uși; dar în temniță nici un prizonier. În timp ce oficialitățile Sinedriului au rămas înmărmurite și nu știau ce să creadă, a venit cineva și le-a spus că „oamenii” pe care i-au „băgat în temniță, stau în Templu și învață pe norod.”

Au fost trimiși aprozi care i-au arestat din nou și i-au adus în fața Sinedriului. Marele preot i-a întrebat: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi, iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră.”

Apostolii au răspuns ca și mai înainte: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăință și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

În fața acestei persistențe de a urma un drum interzis, Sinedriul s-a „sfătuit să-i omoare.” Acest lucru nu s-a putut realiza doar datorită lui Gamaliel. Oricum, Sinedriul i-a chemat iarăși pe apostoli, și după ce „au pus să-i bată,” din nou „i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus, și le-au dat drumul.”

Apostolii au plecat din fața Sinedriului. Dar în loc să fie speriați sau constrânși de Sinedriu, ei erau bucuroși că au fost găsiți vrednici să sufere lovituri și dispreț din partea organizației oficiale a bisericii, căci ei aflaseră ceea ce, după convingerea lor, era adevărul. În ciuda faptului că „Soborul și toată bătrânimea copiilor lui Israel,” adică toți care alcătuiau organizația oficială a bisericii, și care i-au tratat astfel, - în ciuda faptului deci, că aceștia le porunciseră de atâtea ori să nu mai predice deloc și să nu mai învețe aceste lucruri pe care le învățaseră și le predicaseră înainte, ei erau „în fiecare zi în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.”

În felul acesta s-a demonstrat, prin fapte și experiențe clare cu Dumnezeu, că dreptul *practicării individualității în religie, în credință, și în ale învățaturii* stă mai presus de orice autoritate, preoție, sinedriu sau sobor al oricărei biserici. Prin acest raport al Scripturii, care nu poate fi pus la îndoială, s-a demonstrat că nici o întrunire bisericească, consiliu sau comitet nu are autoritatea sau dreptul să poruncească sau să tragă pe cineva la răspundere pentru ceea ce învață, nici chiar în cazul în care indivizii fac parte din mijlocul propriei lor comunități.¹

Prin raportul inspirat al acestui caz, s-a demonstrat că:

1. După cum Dumnezeu a arătat prin exemplul lui Nebucadnețar și al celor trei tineri că nici un monarh nu are dreptul să se amestece în lucruri privitoare la religie;

2. După cum Dumnezeu a arătat prin exemplul legii și al sistemului de guvernare medo-persan, că nici o stăpânire nu are dreptul să scoată o lege care se atinge de religie;

3. După cum Dumnezeu a arătat prin exemplul bisericii lui Israel față de Hristos că nici o autoritate bisericească nu are dreptul să se folosească de puterea civilă pentru a-i împlini voința, sau să câștige sprijin în acest sens;

4. Tot atât de sigur a arătat Dumnezeu prin aceeași biserică a lui Israel, dar în cazul acesta referitor la purtarea ei față de ucenicii Domnului, că nici o biserică, consiliu, sobor, întrunire, sau organizație oficială a bisericii, sau oricine ar fi, nu are dreptul să impună nici măcar unui singur membru din comunitatea lor ceea ce trebuie sau nu trebuie să creadă, ceea ce trebuie sau nu trebuie să predice.

Cele patru cazuri menționate în Sfânta Scriptură sunt paralele desăvârșite: în fiecare dintre aceste cazuri puterea respectivă fusese opusă *Dumnezeului cerului*; iar caracterul ei adevărat a fost providențial dezvăluit ca fiind cu totul greșit. În toate aceste cazuri s-a demonstrat în mod providențial că dreptul individualității în religie este pentru totdeauna un drept veșnic.

În fiecare dintre aceste patru cazuri este cuprins și ilustrat un principiu foarte clar: în cel de-al patrulea exemplu principiul acesta nu este mai puțin accentuat decât în celelalte trei. După cum Nebucadnețar greșea impunând închinare; după cum legea Medo-Persiei greșea interzicând închinarea; după cum biserica lui Israel greșea folosind puterea civilă pentru a-și impune voința împotriva Domnului Isus; tot așa aceeași biserică greșea, intrerzicând membrilor ei să învețe și să predice adevărul pe care îl primiseră de la Domnul Isus prin Spiritul lui Dumnezeu.

Așa cum a dovedit principiul, în cazul lui Nebucadnețar, că nici un monarh să nu facă ceea ce a făcut acest monarh; ca și în cazul legii mezilor și perșilor, că nici o lege să nu fie ca această lege; ca și în cazul organizației bisericii care s-a folosit de puterea lumească pentru a se împotrivi lui Hristos, că *nici o biserică* și nici o dogmă sau oficialitate bisericească să nu se folosească vreodată de puterea civilă, tot așa zice principiul și cu privire la biserica lui Israel, după cum s-a purtat față de apostoli: ca *nici o biserică, nici o dogmă bisericească, organizație sau oficialitate* de acest fel să nu urmeze exemplul ei și să nu facă ce a făcut ea.

Nu, niciodată! Sfatul lui Gamaliel din acele zile era corect atunci, și va fi corect pentru totdeauna; orice autoritate bisericească, orice consiliu, sobor sau altceva, trebuie să asculte de instrucțiunea divină: „Lăsați-i în pace!” Dacă predica sau lucrarea este numai de la oameni, ea se va nimici de la sine. Iar dacă este de la Dumnezeu, nu o poți nimici, orice ai face; și dacă iei măsuri

pentru a o nimici, vei fi găsit ca luptându-te împotriva lui Dumnezeu, pentru că aceasta aparține lui Dumnezeu. Lucrul acesta se află sub jurisdicția lui Dumnezeu. Lasă-l în mâna Lui, încrede-te în El și slujește-L după răspunderea pe care o ai tu înaintea lui Dumnezeu, și lasă-i pe ceilalți să facă și ei la fel.

Acest lucru este clar prin însăși natura adevărului. Duhul Sfânt este dat tuturor, pentru a-i conduce în „tot adevărul.” Adevărul lui Dumnezeu este veșnic și infinit. De aceea va fi pentru totdeauna adevărat că mai există o infinitate veșnică de adevăr care va fi descoperit unui creștin. Prin însăși natura lucrurilor este imposibil ca altcineva, afară de Spiritul infinit și veșnic, să aducă pe cineva la adevărul lui Dumnezeu. De aceea, fiecare suflet trebuie lăsat infinit și veșnic liber pentru a fi condus de Spiritul cel infinit și veșnic la eternitatea și infinitatea acestui adevăr.

A spune ceva mai mult decât atât înseamnă a limita adevărul lui Dumnezeu, a împiedica progresul rațiunii în cunoașterea adevărului lui Dumnezeu, și a pune o piedică efectivă în calea oricărei posibilități de dezvoltare. Să ne imaginăm care ar fi fost starea omenirii și a lumii de astăzi dacă principiul susținut de biserica lui Israel ar fi fost acceptat de către apostoli, și dacă ucenicii Domnului ar fi dat ascultare poruncilor ei! Suprema nelegiuire cuprinsă în acel principiu este că ea recunoaște, susține și stabilește o instanță omenească în locul Duhului etern, și autorizează un grup de oameni păcătoși cu prerogativele Duhului etern, singurul care poate conduce în tot adevărul.

Dar, oricât de clar reiese aceasta din manifestarea simplă a adevărului, cu regret trebuie să recunoaștem că, de la sfârșitul perioadei apostolice până în prezent, nu a existat și nu există nici o singură „organizație” bisericească sau confesiune în această lume care să nu fi dat pe față același principiu, care să nu fi luat aceeași poziție, și care să nu fi făcut același lucru pe care l-a făcut biserica iudaică cu privire la apostoli. Iar astăzi, la fel, nu există nici o singură confesiune în lume, nici chiar dintre cele mai recente, din câte s-au ridicat, care să recunoască oarecum dreptul și libertatea fiecărui membru individual din organizația respectivă de a se lăsa condus personal la adevăr prin Spiritul lui Dumnezeu, pentru a îmbrățișa și a propovădui un adevăr pe care conducătorii confesiunilor nu-l cunosc și cu care nici nu vor să aibă de-a face. Iar dacă un membru este condus în așa fel, în ce privește îmbrățișarea și predicarea adevărului prin Spiritul și Cuvântul lui Dumnezeu, conducătorii spirituali imediat se trezesc, și toată mașinăria lor este pusă în mișcare. Prin același spirit și pe aceeași cale pe care au mers conducătorii spirituali și mașinăria bisericii iudaice, i se interzice și lui astăzi să mai învețe și să propovăduiască în Numele acesta. Iar dacă, asemenea apostolilor, el nesocotește această poruncă și nu încetează de a vesti și a propovădui pe Isus conform adevărului și căii după care a învățat să-L cunoască, atunci, asemenea apostolilor, este și el persecutat și exclus.

Aceasta este exact singura cauză pentru care există trei sute șazeci și cinci - sau mai multe - de grupări religioase în această lume.

Va exista oare un sfârșit pentru această situație păcătoasă? Va veni oare timpul, sau nu va veni el niciodată, când creștinii vor recunoaște principiul fundamental al creștinismului, care constă în dreptul de a practica individualitatea și libertatea în religie și dreptul de a fi condus la adevărul divin? Va veni oare timpul, când va exista o comunitate de creștini în lume care va recunoaște dreptul Spiritului Sfânt de a conduce la tot adevărul, care va recunoaște dreptul și libertatea acestui Spirit de a fi conducător, care va recunoaște dreptul și libertatea fiecărui creștin de a se lăsa condus la tot adevărul prin Spiritul adevărului, și care va recunoaște libertatea fiecărui creștin de a îmbrățișa, a ține și a predica orice adevăr, și tot adevărul la care poate fi adus vreodată prin Spiritul Sfânt?

Nu este oare timpul ca aceasta să aibă loc acum? Nu este oare timpul ca principiul creștinismului să fie recunoscut, ca această situație să predominie printre creștini? Până și lumea a învățat principiul după care monarhul și autocratul trebuie să recunoască dreptul deplin și absolut al individualității în religie.

Până și lumea a învățat că legea trebuie să recunoască dreptul deplin și perfect al individualității și libertății religioase. Până și lumea a învățat că biserica nu are dreptul să controleze puterea civilă pentru a-și impune voința, ci trebuie să recunoască dreptul deplin și absolut al conștiinței și astfel să recunoască dreptul deplin și absolut al individualității și al libertății. De ce

oare, atunci, nu vrea să învețe biserica niciodată că și ea trebuie să recunoască dreptul deplin și absolut în ce privește practicarea liberă a individualității în credință, în Spirit, și în adevăr? Nu este oare acum, în sfârșit, timpul ca biserica creștină să învețe să recunoască pe deplin principiul fundamental al propriei ei *origini și existențe*? Iar dacă nici o confesiune nu vrea să învețe sau să recunoască acest principiu al propriei ei origini și existențe, atunci nu este acum cu atât mai mult ultima ocazie ca cel puțin creștinii, ca persoane *individuale*, să recunoască pretutindeni și să practice constant acest principiu fundamental al *propriei lor origini și existențe* ca creștini, cât și al originii și existenței bisericii creștine?

Așa va fi, și așa trebuie să fie. Dumnezeu individualității și al libertății nu va permite ca principiul și dreptul divin al individualității și libertății în credință și în adevăr, pe care l-a descoperit și l-a întreținut neîncetat în tot decursul secolelor, să fie călcat în picioare și dat la o parte pentru a rămâne nerecunoscut și prezentat greșit de biserica creștină și de creștini. Nu, nu, adevărul acesta, adevărul acesta atât de minunat, care este adevărul fundamental și suprem în și pentru existența bisericii creștine și a creștinismului în general – adevărul acesta dumnezeiesc totuși va triumfa și își va păstra locul divin în fața lumii și *în biserică*. Acei care trăiesc după acest adevăr fundamental și divin al religiei creștine și al bisericii creștine, vor fi acum și pentru totdeauna așa cum au fost la început, biserica creștină adevărată în această lume, și aceștia vor alcătui „biserica slăvită” pe care Hristos o va sfinți „după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvântul Său,” pentru ca la venirea Lui plină de slavă „să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără pată.”

Din toată istoria bisericii lui Israel, din purtarea ei față de apostoli, putem să învățăm un adevăr foarte important care merită să fie apreciat în mod solemn de către fiecare creștin. Adevărul acesta este:

Ceea ce a fost până la o vreme biserica adevărată, chemată la existență și întreținută de către Domnul, înceta cu desăvârșire să mai fie atunci și cu acea ocazie biserica adevărată; iar ceea ce fusese disprețuit, interzis, persecutat și lepădat de această biserică devenea acum chiar biserica adevărată.

Și totdeauna așa va fi (Ioan 9, 34-38).

¹”Dumnezeu a dat instrucțiuni și directive clare cu privire la măsurile care trebuiau luate dacă o persoană se face vinovată de o ‘fărădelege’ sau ‘greșeală,’ așa încât biserica să știe exact cum trebuie să procedeze. Acest Cuvânt trebuie urmat cu credincioșie după literă și Spirit, și în spiritul umilinței adevărate, pentru a ‘salva’ și a ‘ridica’ pe o asemenea persoană așa încât niciodată să nu fie judecată, condamnată sau lepădată. Cu privire la *credință* biserica nu are nici o instrucțiune de la Dumnezeu, și prin urmare nici un drept să ia măsuri împotriva cuiva: ‘Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră’ (2Corinteni 1, 24); ‘Credința pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu’ (Romani 14, 22); ‘Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre’ (Evrei 12, 2).”

Capitolul 5

Relația dintre indivizi

Sfânta Scriptură arată clar că dreptul individualității în religie este suprem în fața autocrației, deasupra oricărui decret, statut sau lege, indiferent de guvern, deasupra oricărei biserici care se folosește de puterea civilă, și deasupra autorității bisericii însăși asupra membrilor ei.

Afară de acestea nu mai există decât o singură relație posibilă – *cea dintre individ și individ*. Dar odată ce Cuvântul lui Dumnezeu arată clar și lămurit că nici o autocrație, nici un guvern care conduce prin autoritatea legii, nici o biserică care stăpânește asupra puterii civile, și nici o biserică asupra membrilor ei nu poate avea vreo autoritate, jurisdicție sau drept asupra individului pentru a îngrași dreptul lui suprem și absolut care este libertatea de conștiință, atunci mai reiese că nici un *individ* nu poate avea vreodată autoritate, jurisdicție sau drept asupra vreunei alte persoane în ce privește lucrurile religioase.

Oricât de clar ar fi aceasta, totuși este folositor dacă mai studiem doar câteva dintre versetele referitoare la acest subiect, cât și referitor la fiecare dintre celelalte faze ale acestui subiect.

Credința este darul lui Dumnezeu pentru fiecare individ. Isus Hristos este atât Căpetenia cât și Desăvârșirea credinței noastre. De aceea, firește că nimeni afară de Hristos nu poate să aibă pe cale legală autoritate, jurisdicție sau drept asupra dreptului de exercitare liberă a credinței care este elementul de bază al religiei. Hristos fiind atât Căpetenia cât și Desăvârșirea credinței, numai El are dreptul suveranității și al jurisdicției în toate lucrurile legate de credință și de practicarea ei, adică asupra religiei.

De aceea zice Sfânta Scriptură: „Credința pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu” (Romani 14, 22). Deoarece credința este darul lui Dumnezeu iar Hristos Căpetenia și Desăvârșirea ei, de aceea este imposibil ca cineva să dea socoteală altuia, afară de Dumnezeu, în ce privește lucrurile credinței și ale exercitării ei, adică în religie. Aceasta este temelia și siguranța individualității desăvârșite în religie.

De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu se adresează oricărui credincios individual pentru totdeauna: „Primiți bine pe cel slab în credință și nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice;” nu judeca gândurile sale îndoielnice; nu lua decizii îndoielnice; „să nu disprețuiască;” „să nu judece;” „fiindcă Dumnezeu l-a primit” (Romani 14, 1-3).

Vă rog să rețineți pentru totdeauna, și să nu uitați niciodată că Dumnezeu a arătat motivul foarte clar pentru care nici un creștin să nu se apuce „la vorbă asupra părerilor îndoielnice,” sau să nu „disprețuiască” și să nu „judece” pe altul, și anume: fiindcă Dumnezeu l-a primit.

„Dumnezeu l-a primit,” de aceea „primiți-l” și voi.

„Dumnezeu l-a primit” *după credința lui*, de aceea „primiți-l” și voi *după credința lui*.

Fiind el oricât de „slab în credință,” totuși „Dumnezeu l-a primit;” de aceea, fiind el oricât de „slab în credință,” „primiți-l” și voi. Dacă este „slab în credință,” atunci „în credință” el este slab. Dar tocmai în credința aceea și prin credința aceea el este salvat. Această credință este darul lui Dumnezeu care a fost dat pentru mântuirea sufletului; și oricine are această credință, chiar fiind atât de slab, are mântuirea lui Dumnezeu pe care o capătă prin credință. Despre această credință stă scris că Hristos este Căpetenia și Desăvârșirea ei; și Hristos lucrează în oricine are această credință, pentru a aduce lucrarea ei binecuvântată până la capăt, la mântuirea veșnică a sufletului. Individul trebuie să *țină această credință în Dumnezeu*, și stabilită *în Hristos* care este Căpetenia și Desăvârșirea ei. Credința fiind darul lui Dumnezeu prin Hristos, de aceea, cel care o are, o are *în Hristos* numai pentru Dumnezeu, și cu această credință el este răspunzător numai lui Dumnezeu, prin Hristos.

De aceea „primiți-l bine pe cel ce este slab în credință, ...căci Dumnezeu l-a primit;” Dumnezeu fiind dătătorul „credinței” prin Hristos, Căpetenia și Desăvârșirea ei, de aceea fiecare trebuie să dea socoteală pentru *credință* numai lui Dumnezeu prin Hristos. De aceea, „primiți pe cel slab în credință, și să nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice,” să nu-l „disprețuiască” nimeni, să nu-l „judece” nimeni; căci „Dumnezeu l-a primit” „în credință.” Fiindcă el este răspunzător numai lui Dumnezeu „în credință,” „cine ești tu, care judeci pe robul altuia?” (versetul

4). După dreptate aceasta este imposibil, chiar dacă este robul unui om; dar cu cât mai puțin este aceasta posibil dacă este robul lui Dumnezeu primit și acceptat de Dumnezeu „în credință?”

Atunci, cine ești tu care judeci pe robul lui Dumnezeu pe care Dumnezeu l-a primit „în credință?” „Dacă stă în picioare sau cade, este treaba Stăpânului Său; totuși, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.” Iar dacă „Dumnezeu a primit” pe cineva în „credință,” pe care tu sau eu nu vrem să-l primim „în credință,” atunci cui va trebui să dăm socoteală? Atunci problema nu mai există între noi și el, ci între noi și Dumnezeu. În felul acesta am intrat în conflict cu Dumnezeu și vrem să-L judecăm pe El. Iar dacă ne vom judeca cu Dumnezeu fiindcă a primit pe cineva „în credință,” pe care noi nu vrem să-l primim „în credință,” atunci este sigur că nu vom putea sta în fața acestei judecăți; fiindcă noi înșine nu suntem „în credință.”

Și dacă Dumnezeu ridică pe cineva în picioare „în credință” și-l face să stea – pe cineva pe care noi nu vrem să-l primim, și nu vrem să-l ridicăm, și pentru care nici nu facem vreo încercare de a-l ridica – atunci partea aceluia este „în credință” cu Dumnezeu. Și chiar fiind „slab în credință,” totuși Dumnezeu este capabil să-l țină și să-l „întărească pentru ca să stea.” Astfel, el „va sta în picioare” și va fi întărit de Dumnezeu care l-a primit „în credință” pentru ca să poată sta; El fiind dătătorul credinței, iar Hristos Căpetenia și Desăvârșirea ei. Iar nouă, va să zică mie și ție, se spune cu privire la aceasta: „Cel care stă în picioare, să ia seama să nu cadă.”

Un alt text care demonstrează individualitatea absolută a omului în ce privește lucrurile religioase, urmează imediat după cuvintele citate mai sus: „Unul socotește o zi mai presus decât alta; pentru altul toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie bine încredințat în mintea lui” (versetul 5).

Versetul acesta nu spune că toate zilele sunt la fel; ci doar că „pentru altul toate zilele sunt la fel.” Unii doar socotesc cum că ele ar fi la fel. Sfânta Scriptură arată însă adevărul foarte clar, că nu toate zilele sunt la fel: Că există o zi pe care Dumnezeu a pus-o deoparte ca ziua Lui deosebită și, spre binecuvântarea veșnică a omului, El a înălțat-o mai presus decât toate celelalte zile. Ziua aceasta este „Sabatul Domnului, Dumnezeului tău.”

Dar cu toate că aceasta este arătat clar în Cuvântul lui Dumnezeu, totuși referitor la respectarea sau nerespectarea ei, Cuvântul Domnului declară în mod explicit: „Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui.” Prin această declarație El a confirmat încă o dată supremația și dreptul suveran al individualității în religie.

În felul acesta, versetul citat atinge un subiect care este pretutindeni astăzi actual în lume, problema respectării obligatorii a unui sabbat sau a unei zile de odihnă. Dar referitor la tot ce este în legătură cu păzirea sau respectarea unei zile, Cuvântul lui Dumnezeu, adresat tuturor oamenilor, zice: „Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul nu face deosebire” (versetul 6).

Orice zi care nu este respectată „pentru Domnul” nu este păzită sau respectată în realitate nicicum; căci în cazul acesta nu este de respectat nimic adevărat în ea. Dumnezeu este Acela care a ales această zi, a deosebit-o și a pus-o deoparte. De aceea, respectarea acestei zile este un omagiu adus lui Dumnezeu; iar chestiunea îl privește numai pe Dumnezeu și persoana individuală pe bază de credință și de conștiință. De aceea, orice respectare a unui sabbat sau unei zile de odihnă impusă prin lege, prin statut, poliție, tribunal, urmărire sau prigoană este, în primul rând, egal cu o invadare a teritoriului care aparține lui Dumnezeu, și în domeniul credinței, și al conștiinței individuale; și în al doilea rând, ea nu poate fi socotită niciodată drept respectare a unei zile, fiindcă *mintea* nu este convinsă de acest lucru.

Dumnezeu însuși a rezervat ziua aleasă și sfințită cu scopul de a fi păzită; acesta este adevărul. Adevărul este că El cheamă pe toți oamenii să țină această zi. Dar în ce privește respectarea sau păzirea acestei zile, Cuvântul lui Dumnezeu declară explicit că aceasta este cu desăvârșire o chestiune individuală: „Fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui.” Iar dacă cineva nu este încredințat deplin în mintea lui, și prin urmare nu păzește ziua pentru Domnul, el va trebui să dea socoteală pentru aceasta numai înaintea lui Dumnezeu, și nu în fața vreunui om, nici în fața vreunui grup de oameni, nici în fața vreunei legi, guvern, sau puteri de pe pământ.

Imediat după acest verset se face un apel pentru a recunoaște dreptul individualității absolute în religie – în vederea faptului înfricoșător că va trebui să ne înfățișăm înaintea judecății lui Hristos și

a lui Dumnezeu. Iată apelul: „Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu” (versetele 10, 11).

Fiecare din noi trebuie să stea înaintea judecării lui Hristos și a lui Dumnezeu, pentru a fi judecat de El. Atunci cum se poate, după dreptate, ca vreunul dintre noi să fie chemat pentru a fi judecat de altcineva, de alții, sau de toți ceilalți, în ce privește problema religiei, pentru care trebuie să dăm socoteală numai înaintea judecării lui Hristos?

Nu, nicidecum. „Unul singur este învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați” (Matei 23,8). Și „cine vorbește de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Iar dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător. Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are puterea să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?” (Iacov 4, 11-12).

Faptul că există o judecată a lui Hristos și a lui Dumnezeu în fața căreia toți trebuie să apară spre a da socoteală pentru „faptele săvârșite în trup” – aceasta este una dintre cele mai puternice garanții în sprijinul individualității desăvârșite în religie, și unul dintre cele mai convingătoare motive pentru recunoașterea ei de către orice suflet și pentru totdeauna.

În sfârșit, ideea și adevărul individualității în religie este rezumat în mod splendid, în toată plinătatea lui, și accentuat cu putere, și, prin concluzia inspirată care urmează, exprimat prin cuvintele cele mai clare posibile:

„Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (versetul 12).

Capitolul 6

Dumnezeu și Cezarul

Principiul după care nici o biserică nu poate avea autoritate, jurisdicție sau drept asupra, în, sau cu privire la credința sau învățătura oricărui individ care face parte din rândurile ei, iese foarte clar în evidență prin purtarea bisericii lui Israel față de membrii ei care au ales credința în Hristos, și propovăduirea adevărului Lui (Faptele Apostolilor 4 și 5; 2Corinteni 1, 24).

Mai există încă un verset remarcabil care, nu numai că dovedește această lipsă deplină de autoritate, jurisdicție sau drept al unei biserici oarecare, ci mai lămurește de asemenea câteva principii ale marelui adevăr asupra libertății de conștiință.

Versetul acesta cuprinde cuvintele lui Isus când era urmărit de farisei și irodieni, care veniseră la El pentru a-L întreba cu vicleșug: „Spune-ne dar, ce crezi? Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?” Cu banul birului în mână, Isus zise: ‘Chipul acesta, și slovele scrise pe el, ale cui sunt?’ ‘Ale Cezarului,’ i-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: ‘Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!’”

Aici sunt prezentate două persoane – Dumnezeu și Cezarul; două puteri – puterea religioasă și civilă; două autorități – dumnezeiască și omenească; două jurisdicții – cerească și pământească; și potrivit instrucțiunii lui Dumnezeu, fiecare om este dator, și trebuie să plătească numai acestor două datoria lui.

Există o jurisdicție și o autoritate, o putere și un drept, care aparțin lui Dumnezeu. Există de asemenea o jurisdicție și o autoritate, o putere și un drept, care aparține Cezarului.

Aceste două domenii sunt cu totul diferite. Pe deoparte avem ceea ce este al Cezarului; aceasta trebuie plătit Cezarului, iar nu lui Dumnezeu. Pe de altă parte avem ceea ce este al lui Dumnezeu; aceasta trebuie plătit lui Dumnezeu, iar nu Cezarului. Numai lui Dumnezeu trebuie plătită această datorie și în mod direct. Aceasta nu trebuie plătită Cezarului, nici lui Dumnezeu prin Cezarul.

La început nu a existat, și în cele din urmă nu va mai exista decât o singură împărăție, o singură jurisdicție, o singură autoritate, o singură putere, un singur drept – care aparține numai lui Dumnezeu (1Corinteni 15, 24-28).

Dacă păcatul nu ar fi intrat niciodată în lume, atunci nu ar fi existat niciodată vreo altă împărăție, o altă jurisdicție, autoritate, putere sau drept, decât numai al lui Dumnezeu. Și chiar după ce păcatul a intrat în lume, dacă Evanghelia ar fi fost primită de toți și de fiecare individ în parte, care a trăit vreodată pe pământ, atunci nu ar fi existat niciodată vreo altă împărăție, vreo altă jurisdicție, autoritate, putere sau drept, decât numai acela care aparține lui Dumnezeu (Efeseni 1, 7-10; Coloseni 1, 22-23).

Dar nu toți primesc Evanghelia; de aceea, nu toți vor recunoaște suveranitatea, jurisdicția, autoritatea, puterea și dreptul lui Dumnezeu. Nerecunoscând împărăția, voința, intenția și puterea lui Dumnezeu, care sunt morale și spirituale, și care îi transformă pe toți acei care o recunosc după chipul moral și spiritual, aceștia, fiind alipiți de păcat, nu vor putea să fie nici cel puțin civilizați. De aceea trebuie să existe în lume o jurisdicție și o putere care să îi oblige să fie civilizați pe cei care nu vor să fie morali. Această putere civilă este statul, sau Cezarul; și acesta este motivul existenței lui.

Prin natura lucrurilor, nu există decât două împărății și două jurisdicții: morală și civilă, spirituală și fizică, veșnică și vremelnică, una aparținând lui Dumnezeu iar cealaltă Cezarului. Nu există nici o altă împărăție sau jurisdicție, afară de acestea; doar acestea două există. Una este împărăția și jurisdicția lui Dumnezeu, cealaltă a Cezarului.

Deoarece Cuvântul inspirat vorbește doar de acestea două, ele fiind singurele care pot exista, de aici reiese exclusiv și absolut că pentru biserică nu există nici împărăție sau guvern, putere sau jurisdicție, și nici nu există vreun loc pentru vreuna dintre ele.

Este deci clar că fără înălțare de sine sau uzurpare, nici o biserică nu poate avea vreodată o împărăție sau putere de stăpânire, regat sau jurisdicție. Biserica nu este a Cezarului. Fără înălțare de sine sau uzurpare este imposibil ca biserica să poată exercita vreuna din jurisdicțiile Cezarului. Imperiul și jurisdicția Cezarului, deci a statului sau a puterii civile, este cu totul din lumea aceasta. Biserica, cu tot ce-i aparține, nu este „din lume.” De aceea este imposibil ca, fără înălțare de sine și

fără uzurpare, biserica să poată ocupa imperiul Cezarului, sau să poată exercita vreo jurisdicție asupra lucrurilor care aparțin Cezarului, care sunt cu totul din această lume.

Aceasta fiind starea lucrurilor în ce privește relația dintre biserică și stat, cu cât mai mult trebuie să fie aceasta adevărat în ce privește relația dintre biserică și Dumnezeu? Biserica nu este Cezarul și nici nu poate să fie vreodată Cezarul. Cu cât mai puțin poate să fie ea Dumnezeu; aceasta este exclus cu desăvârșire. Dar oare nu a descoperit inspirația, în cuvinte atât de categorice, acea biserică care a căutat să fie o împărăție cu putere de stăpânire, ocupând domeniul și exercitând puterea juridică a lui Dumnezeu, numind-o „omul fărădelegii,” „fiul pierzării,” „taina fărădelegii,” care s-a așezat „în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu?” Este oare nevoie de dovezi mai clare decât acestea pentru a imprima în minte adevărul că orice biserică, care își asumă dreptul de a împărăți și a stăpâni, pentru a ocupa și a exercita jurisdicția lui Dumnezeu, manifestă astfel aroganța, înălțarea de sine și uzurparea cea mai strigătoare la cer?

Dar, se pune întrebarea, nu este oare biserica împărăția lui Dumnezeu? – Desigur, este – doar dacă expresia „biserică” se înțelege după concepția divină, așa după cum îl explică Cuvântul lui Dumnezeu – „plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efes. 1, 23). Dacă doar aceasta se înțelege prin „biserică,” atunci ea este cu adevărat împărăția lui Dumnezeu. Dar dacă „biserica” e înțeleasă prin prisma concepției omenești, văzând în ea numai o sectă sau o confesiune religioasă, sau o „organizație” pământească, atunci despre o asemenea biserică nu se poate spune că ar fi împărăția lui Dumnezeu.

Să presupunem că o asemenea biserică ar fi cu adevărat biserica, și prin urmare, împărăția lui Dumnezeu; chiar și atunci este adevărat că, dacă o asemenea biserică vrea să fie împărăția lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să fie mai întâi Împăratul ei. Iar acolo unde Dumnezeu este Împărat, El este Împărat și Domn peste toate și în toți. Dumnezeu nu este, și nici nu poate să fie vreodată împărat al unei împărății împărțite. El nu-Și împarte și nici nu-Și poate împărți stăpânirea cu un altul. Poate cineva să susțină sau să tragă concluzia că ar putea să existe o împărăție a lui Dumnezeu, fără ca Dumnezeu să fie în adevăr și în realitate Împăratul ei? Aceasta nu se poate, căci Dumnezeu trebuie să fie Împăratul ei, altfel în nici un caz ea nu este împărăția lui Dumnezeu. El trebuie să fie Împăratul tuturor și în toți, din care se compune această împărăție. În caz contrar ea nu este nicidecum împărăția lui Dumnezeu. Teritoriul trebuie să fie ocupat de El, și în mâna Lui trebuie să fie jurisdicția, principiile și guvernarea, chipul și inscripția, și acestea în mod exclusiv, altfel ea nu poate fi împărăția lui Dumnezeu.

Sufletul și spiritul omului, așa cum este omul în lume, ar trebui să fie, de drept și de fapt, împărăția lui Dumnezeu. Isus a spus fariseilor necredincioși: „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru.” Dar în omenirea pierdută în păcat, împărăția este uzurpată, iar locul este ocupat de altcineva. Uzurpatorul este pe tron, exercitând o jurisdicție care înrobește, degradează și distruge. Astfel, deși prin intenție și drept împărăția este a lui Dumnezeu, de fapt și în realitate ea nu este a lui Dumnezeu, ci a altcuiva. Dacă sufletul pierdut și înrobit Îl primește pe Dumnezeu în această împărăție uzurpată, spre a-Și ocupa locul pe tron, și să exercite jurisdicție asupra aceluia teritoriu, atunci acel suflet, de drept și de fapt, devine împărăția lui Dumnezeu. Dar și în acest caz, ea este doar împărăția lui Dumnezeu, în care, în adevăr, Dumnezeu este totul în toți. Tot așa este și cu biserica.

Biserica lui Dumnezeu este cu adevărat împărăția lui Dumnezeu. Este „plinătatea Celui ce plinește totul în toți;” fiind compusă numai din cei ce sunt ai Lui. Iar în această împărăție El este Împărat și Domnitor. Jurisdicția asupra acestui teritoriu o exercită numai El; principiile de guvernare, autoritatea și puterea acestui guvern sunt numai ale Lui. Și fiecare cetățean al acestei împărății trebuie să fie loial numai Lui, și aceasta în mod direct prin Hristos și Duhul Sfânt. Fiecare locuitor al împărăției Sale este supus numai jurisdicției Sale, și aceasta în mod direct prin Hristos și Duhul Sfânt. Fiecare membru al acestei biserici, adică al împărăției Sale, este inspirat și însuflețit de principiile care nu sunt ale altuia decât ale Lui, și care își au originea în El, și numai prin autoritatea și puterea Lui sunt ei conduși; și toate acestea venind în mod direct de la El, prin Hristos și lucrarea Duhului Sfânt. În felul acesta, toți cei ce fac parte cu adevărat din biserica lui Dumnezeu, ca împărăție a lui Dumnezeu, îi dau lui Dumnezeu toată inima, tot sufletul, tot cugetul și toată puterea

lor. Pe de altă parte, ei dau și Cezarului ceea ce este al Cezarului - bir, taxă și onoare, acolo unde este el (Romani 13, 5-7).

De aici reiese clar și lămurit că între Dumnezeu și Cezarul, și nici alături de ei, nu mai există o a treia persoană, partidă, putere, imperiu sau jurisdicție cărora omul trebuie să le plătească vreo datorie. Nu există nici o poruncă sau obligație din partea lui Dumnezeu după care trebuie să plătim vreo datorie unei alte împărății sau stăpâniri, puteri și jurisdicții, excepție făcând Dumnezeu și Cezarul. Biserica nu are nici un chip și nici o inscripție, și nici nu există loc pentru așa ceva.

Aceasta înseamnă că, fără Dumnezeu, și fără Dumnezeu în locul care I se cuvine, ca totul în tot, orice biserică este nimic. Și dacă o asemenea biserică încearcă să fie ceva, atunci ea este și mai puțin decât nimic. În oricare din aceste cazuri, nimeni nu trebuie să aducă vreo slujbă unei asemenea biserici.

Pe de altă parte, când biserica este cu adevărat cu Dumnezeu, și dacă Dumnezeu este în realitate totul în tot pentru ea, atunci ea este cu adevărat și împărăția lui Dumnezeu. Dar chiar și atunci împărăția, stăpânirea, imperiul, jurisdicția, autoritatea și puterea sunt ale lui Dumnezeu, nu ale ei, așa încât tot ce se dă, se dă lui Dumnezeu, iar nu bisericii. În felul acesta este prea adevărat și de netăgăduit că nimeni nu trebuie să aducă vreodată un omagiu vreunei biserici ca atare, căci în nici un caz așa ceva nu i se cuvine.

Astfel, s-a accentuat încă o dată că nu există decât două persoane, două împărății, două jurisdicții, două autorități, și numai două puteri cărora omul este dator să le dea ceva, sau cărora se cuvine să le dea ceva – Dumnezeu și Cezarul: afară de aceștia nu mai există nimeni, absolut nimeni.

Așadar, aceasta face necesar ca biserica să fie atât de devotată lui Dumnezeu, pentru a fi credincioasă chemării și locului ei în această lume, și atât de complet cuprinsă de Dumnezeu și pierdută în El, încât numai Dumnezeu să poată fi recunoscut și descoperit în ea, în tot ce este, peste tot ce-i aparține, și în tot ce face.

Acest adevăr este esența sublimă a spiritului creștin. Aceasta este exact chemarea și atitudinea creștinilor adevărați din această lume – să fie atât de devotați lui Dumnezeu, atât de complet cuprinși și pierduți în El, încât numai Dumnezeu să poată fi recunoscut în tot ce sunt: „Dumnezeu descoperit în trup.” Biserica este compusă numai din creștini individuali. Biserica este de asemenea „trupul lui Hristos,” iar Hristos este oglindirea cea mai desăvârșită a lui Dumnezeu, fiind atât de mult golit de eul personal, încât acesta nu mai există. În aceasta constă taina lui Dumnezeu.

Dar tocmai în acest punct, atât înainte de Hristos, cât și după Hristos, biserica nu s-a dovedit vrednică de chemarea ei, ci și-a părăsit locul; ea năzuise să fie cineva, pentru ca ea însăși să fie proslăvită. Nu se mulțumise cu gândul ca Dumnezeu să fie totul în tot. Nu era destul pentru ea ca împărăția și stăpânirea, domeniul și jurisdicția, autoritatea și puterea, cuvântul și credința să fie numai ale lui Dumnezeu. Ea dorise o împărăție proprie, un teritoriu și o jurisdicție care să fie ale ei, o autoritate pretinsă de ea, o putere exercitată de ea, un cuvânt rostit de ea, și o „credință” dictată de ea.

Pentru a-și împlini această ambiție, și pentru realizarea acestei aspirații, ea L-a lepădat pe Dumnezeu, și a pretins prin uzurpare împărăția și domnia, imperiul și jurisdicția, autoritatea și puterea care aparțineau lui Dumnezeu și Cezarului. Prin urmare, nefiind nici Dumnezeu nici Cezarul, ci doar o invadatoare care, prin înălțare de sine s-a așezat singură pe scaunul de domnie, nefăcând altceva decât să înmulțească și să agraveze, prin confuzia catastrofală a lucrurilor, blestemul adus asupra lumii.

De aceea, acuzația pe care i-o aduce Dumnezeu este foarte clară în toate veacurile și în ambele Testamente. Slava și frumusețea, onoarea și demnitatea, autoritatea și puterea, influența duioasă și atracția divină, toate acestea erau ale ei, și acestea îi fuseseră foarte de folos, fiindcă Dumnezeu locuia în mijlocul ei – toate acestea ea și le atribuisese sieși, pretinzând că ea ar fi izvorul lor. (vezi Ezechiel 16, 11-19; Romani 1, 7-9; 2 Tesaloniceni 2, 2-3; Apocalipsa 17, 1-6).

Când Dumnezeu i-a dat credința adevărată și divină, „vestită în toată lumea” (Romani 1, 8), ea a presupus că era credința EI cea care urma să fie impusă întregii lumi, și astfel și-a propus să prescrie și să dicteze „credința” pentru toată lumea, și să susțină cum că „credința” pe care o dictase ea ar fi cea adevărată și divină.

Când Dumnezeu i-a dat Cuvântul Lui, pentru a-l vesti în perfecțiunea curăției sale, așa încât rostindu-l, să fie ca și cum ar fi vorbit însuși Dumnezeu, biserica a crezut cu aroganță că glasul ei ar fi glasul lui Dumnezeu, și cuvântul hotărât de ea ar fi Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă ea l-a rostit.

Când Dumnezeu a înzestrat-o cu un adevăr atât de perfect încât rostirea acestuia era însoțită de autoritate, ea s-a mândrit că ar avea autoritatea să vorbească; și, de aceea, când ea avea să vorbească toți trebuiau să asculte, fiindcă ea era cea care a vorbit.

Când Dumnezeu a revărsat asupra ei o așa măsură din puterea Lui infinită, încât până și duhurile rele erau supuse acelei puteri, ascultând de Dumnezeu, ea a presupus că această putere i-ar aparține și o poate folosi spre a-i constrânge pe toți oamenii și toate națiunile pământului, să-i fie supuse și să asculte de ea.

Toate aceste lucruri ea le socotise ca „fiind de apucat” - le socotise „ca o uzurpare de dorit - pentru a fi deopotrivă cu Dumnezeu.” Dar timpul a sosit acum, când fiecare, și toți care doresc să fie biserica lui Dumnezeu sau să facă parte din ea, trebuie să înceteze să mai socotească ținta de a fi deopotrivă cu Dumnezeu, ca un lucru de apucat, sau să urmărească luarea ei prin uzurpare. Ei trebuie să se gândească numai cum să facă pentru ca biserica să se dezbrace de ea însăși și să ajungă fără reputație, să ia chip de rob și să se umilească pe ea însăși pentru a deveni ascultătoare până la moarte, și încă moarte de cruce; și toate acestea pentru ca Dumnezeu să fie descoperit în ea în propria Lui Persoană și în Spiritul Lui, iar prin ea în fața lumii.

Acum a sosit timpul ca nici o biserică să nu mai cheme pe oameni la ea, ci numai la Hristos. Acum a sosit timpul când biserica trebuie să dovedească faptul că nu mai are nici un alt interes decât să arate că nu există nici o a treia împărăție, imperiu, jurisdicție sau putere; ci numai cele două amintite – cea a lui Dumnezeu și cea a Cezarului; timpul când trebuie să prezinte tuturor oamenilor învățătura divină: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

A venit timpul când biserica nu mai trebuie să nutrească vreun alt gând afară de gândul „care era în Hristos,” care „n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu;” gândul dispus să se golească de eul personal pentru ca să fie descoperit numai Dumnezeu, Dumnezeul cel viu și adevărat; și El fiind totul în toți. El fiind singurul Împărat și Domn în biserică și peste tot ce aparține de biserică, iar biserica „plinătatea Celui ce plinește totul în toți.”

Biserica și statul au uzurpat prea mult autoritatea lui Dumnezeu și și-au asumat stăpânirea în locul lui Dumnezeu. A venit timpul când vor fi auzite și vor „trebui” să fie auzite „pe pământ” glasurile cerești glorioase și răsunătoare: „Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeule Atotputernice, care ești, și care erai, și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești” (Apocalipsa 11, 17).

Capitolul 7

Recapitulare

Până acum am studiat în Cuvântul lui Dumnezeu principiul dreptului individualității în religie, așa cum este aplicat și ilustrat în cazul autocrației, în cazul unui sistem de guvernare unde domnește supremația și rigoarea legii, în cazul unirii dintre biserică și stat, în sânul bisericii însăși, și în relația dintre indivizi.

Nimeni nu trebuie să-și închipuie că toate acestea ar fi doar o serie de studii asupra istoriei din vechime, sau asupra unor principii și texte biblice ca atare, desi prin menționarea acestor două motive, studiul ar fi justificat. Dar noi urmărim aici altceva. Studiul acesta cuprinde niște principii care sunt, într-o fază sau alta, astăzi la fel de vii și de active ca oricând. Are să vină ziua - și nu este departe - când întreaga serie a exemplurilor prezentate în acest studiu va fi din nou vie și activă. Dar atunci ele se vor împlini toate deodată, și vor fi la fel de reale și vor urmări același scop, cum era cazul în trecut cu fiecare la timpul și la locul lor.

Are să vină ziua, și nu este departe, când autocrațiile, guvernele care conduc prin supremația și rigoarea legii, confederațiile compuse din stat și din biserică, și bisericile ca atare, când toate aceste organizații, fiind unite prin același gând, vor lua hotărârea să impună supunerea și unitatea în religie și să înăbușe orice sugestie în favoarea individualității în religie, și orice drept de a o practica.

Aceste studii sunt publicate îndeosebi în vederea pregătirii noastre pentru lucrurile care au să vină în curând. Toate lucrurile acestea, cuprinse în Sfânta Scriptură, nu au fost așternute acolo doar pentru învățătura tuturor și pentru totdeauna, ci îndeosebi „pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1Corinteni 10, 11). Cea mai mare luptă, pe scara cea mai largă care a avut loc vreodată între puterile răutății și ale împărăției neprihănirii, este încă în viitor. Conflictul cel mai înverșunat se desfășoară în timpul zilelor din urmă. Tocmai acum timpul acesta este la ușă. De aceea, aceste învățături ale Cuvântului inspirat sunt acum peste măsură de importante.

În vederea acestei presiuni puternice care va fi exercitată în curând asupra fiecărui individ, din partea tuturor acestor forțe, este acum de cea mai mare importanță ca fiecare să știe pentru sine însuși, și s-o știe după dovada cea mai clară posibilă – s-o știe cu toată siguranța, - care este locul, răspunderea și dreptul individual înaintea stăpânilor și puterilor, înaintea lui Dumnezeu și cu Dumnezeu.

Deși în studiile noastre am discutat fiecare caz în lumina faptului că aceste puteri nu au nici un drept să pretindă și să exercite autoritate sau jurisdicție în problema religiei și că dreptul individualității în religie stă deasupra tuturor acestor lucruri, totuși și cealaltă parte este la fel de adevărată și la fel de importantă, ba poate și mai importantă, și anume că nimeni nu trebuie să permită altuia decât numai lui Dumnezeu să exercite autoritate sau jurisdicție în religie, El fiind singurul căruia nu trebuie să-I ignorăm acest drept, sau care nu trebuie tras la răspundere pentru aceasta; că dreptul divin al individualității în religie poate fi menținut numai printr-o legătură adevărată cu Dumnezeu, și prin credincioșie față de dreptate. Aceasta este, în Dumnezeu, datoria oricărui individ față de Dumnezeu, față de dreptate, față de el însuși, și pentru acest drept. Fiecare trebuie să păstreze acest principiu, altfel se va dovedi necredincios lui Dumnezeu și necredincios față de sine însuși, și se va declara de acord ca răutatea să stea mai presus de neprihănire; cu alte cuvinte, va accepta răutatea în locul neprihănirii.

Este adevărat, așa cum arată raportul inspirat, că autocrația, cum este ea ilustrată prin împăratul Nebucadnețar; că un guvern care conduce prin supremația legii, cum era cel al Medo-Persiei; că unirea dintre biserică și stat, cum este ilustrată în biserica iudaică unită cu puterea romană împotriva lui Hristos; că biserica, cum se vede în istoria bisericii lui Israel împotriva ucenicilor lui Hristos, toate aceste puteri nu au nici un drept să pretindă autoritate sau jurisdicție în religie. Este și mai adevărat că pentru a fi cu totul credincioși lui Dumnezeu și dreptății, sau corecți față de ei înșiși și față de aproapele lor, tinerii evrei, Daniel, Domnul Isus și apostolii Domnului, toți aceștia au trebuit să nesocotească astfel de pretenții. În toate cazurile menționate stăpânirea lui Dumnezeu fusese uzurpată. În fiecare caz dreptatea fusese călcată în picioare și răutatea înălțată în locul ei. Oare poate cineva care îl cunoaște pe Dumnezeu și care iubește dreptatea, să stea cu mâinile încrucișate și să nu

facă nimic? Credințioșia față de Dumnezeu nu este ea oare nimic? Oare nu trebuie să înțelegem niciodată ce înseamnă credințioșia față de Dumnezeu? Trebuie oare ca răutatea să fie recunoscută ca și cum numai ea ar avea dreptul de a stăpâni? Nu vrea să fie omul oare niciodată credincios lui Dumnezeu și dreptății, credincios față de sine însuși și față de semenii lui?

Este adevărat că Nebucadnețar a procedat cu totul greșit și era complet deplasat încercând să stăpânească în domeniul religiei. Întâmplarea este raportată pentru a arăta popoarelor, pentru totdeauna, că orice autocrație este tot atât de deplasată, și tot atât de greșită, atunci când îndrăznește să pretindă autoritate în religie. Totodată este adevărat, și nu trebuie să uităm acest lucru niciodată, că cei trei tineri evrei au nesocotit în mod deschis și fără nici o concesie pretenția autocratică a autorității în probleme de religie. Istoria este raportată pentru învățătura tuturor, ca fiecare să procedeze totdeauna așa cum au făcut acești trei indivizi dacă și ei vor să fie așa de credincioși lui Dumnezeu, dreptății, lor înșiși și semenilor lor, după cum erau aceștia.

Este adevărat, cu toate că principiile ei de guvernare erau bazate pe supremația și inflexibilitatea legii, conducerea Medo-Persiei procedase greșit atunci când se amestecase în domeniul religiei prin legea ei. Această întâmplare este raportată ca să arate tuturor guvernelor și popoarelor, pentru totdeauna, că orice stăpânire este la fel de greșită dacă se amestecă prin lege în domeniul religiei. Tot așa este adevărat, și trebuie să ne aducem aminte de acest fapt, că individual, Daniel a nesocotit cu desăvârșire această lege, fără să fi făcut o singură concesie; și că întâmplarea este raportată ca fiecare să învețe pentru totdeauna că în toate împrejurările de acest fel el trebuie să procedeze așa cum a făcut acest om al lui Dumnezeu, dacă și el vrea să fie așa de credincios lui Dumnezeu, dreptății, lui înșiși și semenilor lui, după cum era Daniel.

Este adevărat că biserica lui Israel a făcut un lucru extrem de greșit atunci când s-a unit cu puterea civilă pentru a-și impune voința. Și această întâmplare a fost scrisă ca să arate lumii întregi, și pentru totdeauna, că ori de câte ori o biserică încearcă, sub un pretext sau altul, să controleze puterea civilă pentru a-și împlini voința ei, comite aceiași nelegiuire grozavă. Tot așa de adevărat este, și tot atât de important, să recunoaștem și să reținem că Acela care fusese ținta acestei uniri nelegiuite dintre biserică și stat, mai degrabă și-ar da viața decât să recunoască această putere sau să i se supună, oricât de puțin. Iar toate acestea au fost scrise ca fiecare individ din lumea întreagă să fie gata pentru a proceda și el în asemenea împrejurări așa cum a procedat Domnul Isus, ca și el să fie la fel de credincios lui Dumnezeu, adevărului, lui însuși și tuturor oamenilor, după cum era Domnul Isus.

Este adevărat că biserica lui Israel a părăsit calea dreptății și a procedat complet greșit prin asumarea autorității de a decide ce trebuiau și ce nu trebuiau să creadă și să învețe membrii bisericii respective. Și această întâmplare a fost scrisă pentru a arăta tuturor bisericilor și tuturor oamenilor, pentru totdeauna, că fiecare biserică este la fel de abătută de la calea dreptății, și la fel de greșită atunci când își asumă autoritatea de a decide ce trebuie sau ce nu trebuie să creadă și să învețe membrii respectivi. Tot așa de adevărat este, și tot atât de important să reținem, că membrii bisericii respective au refuzat, deschis și fără compromis, să recunoască, oricât de puțin, vreo autoritate de acest fel. Lucrurile acestea au fost scrise, de asemenea, pentru a arăta tuturor membrilor bisericii ca și ei să procedeze la fel dacă vor să fie credincioși lui Dumnezeu, adevărului, lor înșiși și tuturor oamenilor, după cum erau aceștia.

Cei trei tineri evrei au procedat corect când au refuzat să recunoască dreptul autocrației de a controla domeniul religiei. Daniel a procedat corect când a refuzat să recunoască dreptul unui guvern care stăpânește prin lege de a controla domeniul religiei. Domnul Isus a procedat corect când a refuzat să recunoască dreptul bisericii de a-și impune voința prin puterea civilă. Apostolii și ucenicii Domnului Isus au procedat corect când au refuzat să recunoască dreptul bisericii de a decide sau de a dicta ce trebuie, sau ce nu trebuie, să creadă și să învețe membrii ei. În fiecare dintre aceste cazuri Dumnezeu a dovedit, prin intervenția puterii Sale miraculoase, că toate aceste persoane au procedat corect. Prin aceasta nu s-a dovedit doar că aceștia au avut dreptate, ba mai mult, că dreptatea lor era divină. În fiecare dintre aceste cazuri raportul biblic a fost scris cu scopul ca toate puterile și toți oamenii să știe pentru totdeauna că procedeul acesta este corect din punct de vedere divin. Și oricine, care vrea să ia apărarea lui Dumnezeu așa cum au făcut-o toți aceștia în

situația lor, va putea să înțeleagă aceasta.

Aceștia sunt oamenii care au ținut onoarea lui Dumnezeu vie înaintea lumii în timpul vieții lor, și din veac în veac; și unii ca aceștia au păstrat dreptatea și integritatea vie pe pământ. Ba putem să zicem chiar că tocmai aceste persoane binecuvântate, și altele asemenea lor, au ținut în viață această lume.

Nici o autocrație, nici un guvern legat de lege, nici o confederație compusă din biserică și stat, și nici o biserică ca atare, nu a ținut onoarea lui Dumnezeu la înălțime, nu a stat de partea dreptății, și nu a păstrat integritatea omului în această lume. Căci întreaga istorie confirmă că toate aceste organizații au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a submina și a distruge orice individualitate și integritate a omului, pentru a nimici dreptatea, și a-L exclude pe Dumnezeu din locul care I se cuvine, din sufletul omului și din lume.

Nu, nu aceștia, ci binecuvântatul individ, cu Dumnezeu și în Dumnezeu, a fost acela care a înțeles și a păstrat dreptul divin al individualității în religie. Unii ca Daniel, Hristos și Pavel, ca Wicliff și ca Luther, care au stat singuri în lume și în biserică, și contra lumii și contra bisericii - unii ca aceștia au păstrat onoarea lui Dumnezeu, au ținut cunoștința, dreptatea și adevărul viului Dumnezeu, ținând astfel și lumea în viață.

Iar acum, și pentru timpul care vine – când se dezvoltă în mijlocul bisericilor, și se impune asupra lumii denominaționale, naționale și internaționale, o FEDERAȚIE confesională, pe baza religiei și cu privire la religie - când toate acestea vor urmări un singur lucru, și anume impunerea prin autocrații, prin guverne bazate pe supremația și inflexibilitatea legii, prin biserici în legătură cu și controlând puterea civilă, și prin biserici ca atare; când toate acestea, deci, vor lucra împreună și în același timp, pentru a impune și a exercita autoritate absolută în domeniul religios - în vederea tuturor acestor lucruri este tocmai acum nevoie, și mai mult ca oricând înainte, de a se înțelege, a se vesti, și a se păstra *dreptul divin al individualității în religie și libertatea religioasă în mod desăvârșit.*

Capitolul 8

Individualitatea: darul suprem

Instituția guvernării există în chiar natura fapturilor inteligente. Chiar termenul „făptură” implică un Creator; prin urmare, toate fapturnle inteligente datorează lui Dumnezeu tot ce au. Iar drept recunoștință a acestui fapt, fiecare este dator să dea lui Dumnezeu onoarea și devotamentul cel mai înalt. Firește, aceasta include supunerea și ascultarea fapturilor. Aceasta este principiul de guvernare.

Fiecare făptură datorează Creatorului tot ce este. De aceea, principiul cel mai mare al guvernării este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Matei 22, 37).

Domnul a rânduit ca aceasta să fie cea dintâi dintre toate poruncile. Ea nu este cea dintâi fiindcă fusese cea dintâi care a fost dată, ci din motivul că ea există în firea și în viața oricărei făpturi inteligente, și astfel ea a existat în natura lucrurilor de îndată ce a fost creată prima făptură inteligentă.

Ea este cea dintâi dintre toate poruncile, fiindcă ea este expresia obligației lăuntrice a celei dintâi relații posibile între Creatorul și făptura lui. Ea este cea dintâi poruncă în ce privește firea, împrejurările și existența fapturilor create.

Ea este cea dintâi poruncă în sensul cel mai suprem și absolut al cuvântului. Ea este inerentă în natura și în relația celei dintâi făpturi inteligente, și a rămas în cazul acestei unice făpturi tot așa de neatinsă ca și cum ar fi existat milioane dintre aceste făpturi; și rămâne la fel de completă în cazul fiecăreia dintre milioanele care au urmat, ca și în cazul acelei prime ființe, ca și când ea ar fi fost singură în univers. Nici o multiplicare sau înmulțire a numărului ființelor create nu ar putea modifica sau limita scopul acelei prime porunci. Ea stă absolut singură și desăvârșită pentru toată veșnicia, ca cea dintâi obligație a oricărei făpturi inteligente care a existat vreodată. Acest adevăr etern înalță individualitatea ca un principiu veșnic și neschimbător.

Totuși, imediat ce a fost creată o a doua făptură inteligentă, a apărut încă o relație. Acum nu mai exista doar legătura primară și originară a fiecăreia cu Creatorul, dar și legătura una față de alta.

Această relație secundară este una de egalitate absolută. Iar prin supunerea și devotamentul față de Creator, care este cea dintâi dintre toate relațiile posibile care poate să existe, una o onorează pe cealaltă. Prin urmare, în natura lucrurilor, în existența a două făpturi inteligente, este inerent al doilea principiu de guvernare, și anume egalitatea reciprocă dintre toate fapturnle inteligente.

Acest principiu este exprimat prin cea de a doua poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22, 39). Tot din același motiv pentru care cea dintâi dintre toate poruncile este cea dintâi, este și cea de-a doua dintre toate: ea există și se află în natura lucrurilor și a fapturilor inteligente, de îndată ce a existat cea de-a doua făptură. După ce există odată două făpturi inteligente, ea este la fel de neschimbătoare și de desăvârșită ca și cea dintâi. Ea nu poate fi lărgită și nici modificată de către universul întreg, care este plin cu alte făpturi inteligente.

Fiecare este supus și răspunzător pentru persoana lui, ca unul singur, pentru sine însuși și pe deplin, mai întâi Creatorului, fiindcă Lui îi datorăm toate lucrurile. Și prin această supunere și devotament pe care le datorăm mai întâi de toate Creatorului, fiecare onorează totodată pe oricare altă făptură inteligentă ca o persoană egală; egală cu el însuși, și ocupând locul prevăzut pentru ea în planul lui Dumnezeu, fiind răspunzătoare numai pentru sine și numai în fața Creatorului, în ce privește împlinirea acestui plan. De aceea, din respect pentru Creator, pentru semenul lui și pe sine însuși, el îl și iubește pe semenul lui ca pe sine însuși. Iar acest adevăr, care este cel de-al doilea, fiind deopotrivă în valoare cu cel dintâi, înalță individualitatea ca un principiu veșnic și neschimbător.

Așa arată guvernarea autentică. Ea este de asemenea și definitivă, fiindcă acestea sunt cele dintâi principii desăvârșite și absolute, și fiindcă ele vor locui pentru totdeauna în natura și în relațiile care există între fapturnle inteligente. Iar această guvernare, care este totodată originară cât și definitivă, este pur și simplu o guvernare de sine însuși a individului – o guvernare de sine însuși prin rațiunea lui în relație cu Dumnezeu. Căci dictatul cel mai simplu și cel mai clar al rațiunii este

ca făptura inteligentă să recunoască că tot ce are, datorează lui Dumnezeu, și de aceea se cuvine să se supună lui Dumnezeu ca o datorie logică și normală, și să-I aducă închinare. Este de asemenea un simplu dictat al rațiunii, fiindcă semenul lui are și el aceleași drepturi ca și el, și datorează și el tot ce are Creatorului, că și semenul lui trebuie respectat și onorat în toate acestea tot așa după cum și el dorește să fie respectat și onorat în toate acestea.

Este de asemenea un simplu dictat al rațiunii, fiindcă toate făpturile acestea au fost create, și fiindcă tot ce au ele datorează Creatorului, - ca această existență, cu toate lucrurile legate de ea, în ce privește exercitarea aptitudinilor și a puterilor primite, să fie ținută totdeauna și în mod nestrămutat în armonie cu voința și cu planul Creatorului. Fiindcă dictatul cel simplu al rațiunii mai este că, Creatorul nu a plănuț niciodată ca existența, aptitudinile sau puterile vreunei făpturi să fie folosite împotriva voinței Sale sau în afara planului Său. De aceea, dictatul cel mai clar și cel mai simplu al rațiunii este ca această guvernare originală și definitivă, care este *o guvernare de sine însuși a individului*, să fie o guvernare de sine însuși cu Dumnezeu și în Dumnezeu. Aceasta este, în realitate, singura guvernare de sine însuși adevărată.

Dumnezeu a creat toate făpturile inteligente absolut libere. El l-a făcut pe om având drepturi egale cu celelalte făpturi inteligente, pentru a fi o ființă morală. Libertatea alegerii este, din punct de vedere moral, un factor esențial. Dacă Dumnezeu ar fi creat o ființă incapabilă de a alege, aceasta ar fi însemnat a o crea incapabilă pentru libertate. De aceea El l-a creat pe om cu dreptul libertății de alege, având drepturi egale ca și celelalte făpturi inteligente; și El va respecta totdeauna lucrurile al căror Autor El este; în cazul acesta libertatea de alege.

Dacă folosindu-se de libertatea de alege, o făptură inteligentă alege ca existența ei, împreună cu aptitudinile și puterile însoțitoare să fie ținute în mod strict în supunere față de voința și planul Creatorului, și astfel cu adevărat în strânsă legătură cu Creatorul și în El, aceasta este în realitate o guvernare de sine însuși a individului.

Iar dacă slujba, închinarea și legătura fiecărei făpturi inteligente trebuie acordată numai după propria ei alegere, prin aceasta Dumnezeu, care este Guvernatorul suprem, descoperă principiul *guvernării cu consimțământul celui guvernat*.

În felul acesta guvernarea divină cu privire la Cel care conduce și la cel care este condus, adică Creatorul și făptura Lui, este atât demonstrată cât și descoperită, ca fiind o guvernare unde domnește o libertate desăvârșită; o libertate desăvârșită din pricina individualității desăvârșite.

Din pricina păcatului omul și-a pierdut libertatea, și prin urmare individualitatea. Dar toate acestea au fost restabilite prin darul lui Hristos. „M-a trimis, ...să propovăduiesc robilor de război slobozirea” (Luca 4, 18). „Hristos a suferit... pentru păcate, Cel neprihănit pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3, 18).

Isus Hristos se coborâse pe pământ pentru a da înapoi omului ceea ce pierduse, și pentru a-l aduce înapoi pe om la ceea ce pierduse. Individualitatea era darul suprem al Creatorului. Ea fusese pierdută prin căderea în păcat. Prin darul lui Hristos omul a primit înapoi, *chiar în ziua în care a păcătuit*, darul individualității.

În secolele nesfârșite ale despotismului imperial păcătos, din zilele lui Cain și până la Tiberiu Cezar, oamenii fuseseră subjugăți atât de nemilos și sistematic încât li se răpise orice urmă a individualității. Apoi a venit Hristos pe pământ și, în trup și cu chip de om, el a stabilit pentru fiecare fază a experienței omenești individualitatea omului pe baza ei veșnică și originară (Matei 25, 15). De aceea, fără un creștinism originar și cu adevărat curat, nu poate exista individualitate adevărată.

Dar în interesul despotismului numele creștinismului a fost pervertit. Prin secolele îndelungate ale tiraniei ecclesiastico-imperiale, oamenii au fost din nou lipsiți de orice urmă a individualității. Prin Reformațiune Dumnezeu a restabilit din nou creștinismul și individualitatea în favoarea omului. Dar Protestantismul s-a împietrit în formă și în crez. Urmarea a fost că toate confesiunile și organizațiile protestante an negat libertatea și individualitatea creștină, făcând tot ce le-a stat în putință pentru a o distruge. Iar acum, prin federații denominaționale, naționale și internaționale și prin confederații în și prin religie, despotismul ecclesiastico-imperial va lucra din nou, cu ajutorul puterilor lumești, prin semne și minuni mincinoase, să le răpească oamenilor, în cele din urmă, în

mod sistematic, orice urmă a individualității.

Dar creștinismul, prin darul suprem al individualității, ca totdeauna înainte, va triumfa (Apocalipsa 15, 2-3). Dar creștinismul va triumfa prin darul individualității, - ca totdeauna înainte, - firește, numai în și prin indivizi binecuvântați, și anume prin acei indivizi care se lasă conduși de Dumnezeu și care umblă cu Dumnezeu, prin acei indivizi care, dintr-o sinceră consacrare, ridică dreptul divin al individualității în religie și libertatea religioasă deplină la înălțime.

Individualitate, vă rog să rețineți, nu individualism; căci distinct și veșnic aceasta este o „tate” nu un „ism.”

Capitolul 9

Legea duminicală

De unde vine legea duminicală?

Care este originea ei? Care sunt scopurile ei?

Ce înseamnă are ea pentru poporul Statelor Unite ale Americii și pentru toată lumea?

Aceste întrebări sunt astăzi foarte actuale pe întreg teritoriul Statelor Unite ale Americii, deoarece legea duminicală este cerută pretutindeni de către state și națiuni. Ea este cerută mereu congresului și puterii legislative a statului.

Dar mai există încă un motiv pentru care aceste întrebări nu sunt doar pertinente, dar și peste măsură de importante. Motivul este că prin legea duminicală vor fi înrolate și combinate toate autocrațiile, toate guvernele bazate pe lege, toate uniunile dintre biserică și stat, și toate bisericile ca atare. Sub presiunea federației religioase, profesionale, naționale, internaționale și globale a religiei, ele se vor uni așa încât toată lumea să fie supusă în domeniul religiei. Întreaga mișcare pentru unirea lumii pe baza religiei este polarizată în jurul unui singur punct, și anume în respectarea duminicii, prin lege.

Originea și caracterul ei

Prima lege duminicală a fost decretată de Constantin. Ea își are originea în biserică și a fost introdusă numai prin inițiativa și la cererea episcopilor. Aceasta nu reiese numai din prevederile cuprinse în această lege, ci și din faptele și circumstanțele elaborării ei, precum și din întreaga istorie a acestui timp și acelei legislații.

Prima lege de acest fel a fost dată în jurul anului 314 după Hristos, care includea vinerea la fel ca și duminica. Intenția legii era categoric religioasă, căci prin ea se ordona ca vinerea și duminica „să fie suspendate toate activitățile juridice și civile, pentru ca această zi să poată fi devotată în liniște închinării lui Dumnezeu.”

Aceasta este parafraza lui Neander la afirmația lui Sozomen cu privire la respectarea primei legi duminicale. Ea arată că singurul scop, urmărit de această lege, era de natură religioasă. Dar cuvintele folosite de însuși Sozomen, așa cum au fost traduse de profesorul Walford, arată și mai clar caracterul religios al legii. Iată cuvintele sale:

„Și el (Constantin) ținea această zi, așa numita zi a Domnului, pe care iudeii o numesc prima zi a săptămânii, și pe care Grecii o dedică soarelui. El ținea și ziua a șasea, și a poruncit ca nici o activitate juridică sau altă lucrare să nu se desfășoare în aceste zile, ci să fie petrecute în slujba lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri.” (Sozomen, *Ecclesiastical History*, Book 1, Chap. VIII).

Aceasta înlătură orice îndoială sau speculație că intenția urmărită prin decretarea primei legi duminicale în lume, care prevedea respectarea duminicii ca zi de repaus în anumite întreprinderi și în alte ramuri obișnuite, nu ar fi avut doar un caracter religios.

Al doilea pas spre legislația duminicală, în legea lui Constantin promulgată în anul 321, ziua de vineri a fost exclusă, iar duminica a rămas singură. Scopul legii a fost acum extins pentru a include nu numai tribunalele și alte instituții ale statului, ci și pe „locuitorii orașelor,” și „negustorii.” Dar intenția a rămas neschimbată, căci Eusebiu, unul dintre episcopii care au avut cel mai mult de a face cu această lege, se exprimă în felul următor: „El (Constantin) poruncise respectarea unei zile deosebite de închinare înaintea lui Dumnezeu” (*Oration in praise of Constantine*, Chap. IX).

Când intenția legii a fost extinsă universal, în anul 386 după Hristos, când „afacerile comerciale de orice fel au fost interzise cu strictete în ziua duminicii,” ea avea tot același caracter exclusiv religios, căci „oricine o încălca trebuia socotit vinovat de comiterea unui sacrilegiu” (Neander).

„Sacrilegiul” nu este nicidecum o încălcare civilă, ci în orice sens doar una religioasă.

Așa că din forma legii se poate vedea foarte clar că ea nu urmărea, și prin ea nu se urmărea nimic altceva decât o intenție exclusiv religioasă. Totuși, nu suntem lăsați numai cu această dovadă, oricât de suficientă ar fi ea. Tocmai cei care au inițiat, dezvoltat și adus această lege la existență, au

dat asigurarea că scopul ei avea un caracter exclusiv religios. Episcopul Eusebiu este cel care ne asigură despre acest fapt, făcând aluzie la Constantin în această privință, după cum urmează:

„Cine altul a poruncit națiunilor și locuitorilor de pe toate continentele și insulele acestui măreț glob să se adune în ziua Domnului *săptămânal*, nu doar pentru necesitățile trupului, ci și pentru mângâierea și înviorarea sufletească, prin auzirea adevărului divin” (Idem, Chap. XVII).

Toate acestea sunt confirmate prin chiar directivele luate de Constantin cu privire la această lege. Interpretându-și singur legea, și explicând însemnătatea cuvintelor sale, Constantin a rostit următoarea rugăciune, pe care toți ostașii lui trebuiau să o repete la ordin în fiecare duminică dimineața:

„Te onorăm pe Tine, singurul Dumnezeu. Te recunoaștem ca Împărat al nostru și implorăm ajutorul Tău. Din mila Ta am ieșit biruitori. Prin Tine suntem mai puternici decât vrăjmașii noștri. Ți mulțumim pentru binecuvântările Tale de până acum, și ne încredem în Tine și cu privire la cele viitoare. Ție ne rugăm și-ți cerem să păzești pe împăratul nostru Constantin și să-l ții pe el și pe fiii săi cei evlavioși mereu triumfători” („Viața lui Constantin,” volumul 4, capitolul 20).

Și dacă în ciuda acestor dovezi tot mai există o minte logică care se îndoiește dacă legea duminicală originală a fost sau nu a fost exclusiv religioasă, adevărul fiind că în nici un caz ea nu a avut un alt caracter decât pur religios, atunci trebuie să dispară și această ultimă îndoială cu desăvârșire, datorită faptului incontestabil că această zi a fost pusă deoparte pentru scopurile menționate mai sus, prin funcția și autoritatea sa ca *pontifex maximus*, și nu ca împărat. Căci numai un pontifex maximus avea dreptul să declare zile sfinte. Spre confirmarea acestui fapt, autoritatea excelentă a istoricului Duruy vorbește în felul următor:

„ Hotărând care zile trebuiau să fie socotite sfinte, și compunând o rugăciune națională, Constantin s-a folosit de dreptul lui ca *pontifex maximus*, și aceasta nu a surprins pe nimeni” (*Istoria Romei*, capitolul 100, partea 1, paragraful 4).

Atât despre caracterul exclusiv religios, precum și despre originea exclusiv religioasă a legii duminicale. Iar acum ceva despre

Inspirația și începutul ei

Prima lege duminicală nu a fost decât o parte din planul și ambiția măreață a bisericii populare din acea vreme de a stabili, prin manevre politico-ecclesiastice și intrigă cu Constantin, „împărăția lui Dumnezeu” pe pământ; aceasta după scopul și intenția unei teocrații pământești. În biserică apăruse „o teorie teocratică greșită... care putea ușor să ducă la formarea unui stat sacerdotal, prin subordonarea lucrurilor lumești. Această teorie era dominantă în zilele lui Constantin, iar „episcopii deveniseră în mod voluntar dependenți de el, datorită disputelor dintre ei și a hotărârii lor de a se folosi de puterea statului pentru a-și aduce la îndeplinire intențiile” – Neander.

Prin urmare, întregul plan al teocrației omenești, în imitarea celui original și divin din Sfânta Scriptură, a fost conceput de episcopi, iar prin legea duminicală a fost pus în practică. Aceasta reiese în mod vădit și incontestabil din istoria aceluși timp, este țesătura întregii literaturi clericale a timpului respectiv, și a rămas bine cristalizat în cartea episcopului Eusebiu, *Viața lui Constantin*: „Biserica era poporul lui Israel din Egipt, oprimată de faraonul Maxentiu, iar Constantin era noul Moise, liberatorul noului Israel de sub stăpânirea opresorilor lui. Înfrângerea lui Maxentiu de către Constantin în lupta de la Podul Milvian, și înecarea sa în Tibru, simboliza înmormântarea lui Faraon în Marea Roșie, prin „scufundarea sa asemenea unei pietre.” După liberarea noului Israel prin noul Moise, noul Moise a ieșit în fruntea noului Israel pentru nimicirea păgânilor din pustie, pentru implementarea deplină a noii teocrații, pentru ocuparea țării făgăduite și luarea în stăpânire a împărăției. Astfel, noul Moise a ridicat un cort al mărturiei și a înființat o preoție după modelul celei originale din Sfânta Scriptură. Și continuând să imite modelul din Sfânta Scriptură, duminica a fost făcută prin lege un semn al acestei teocrații noi și false, după cum Sabatul era semnul teocrației originale, adevărate și divine. Și aceasta a fost făcut cu aceeași intenție directă; căci iată cum exprimă episcopul Eusebiu însuși, care era unul dintre demnitarii cei mai de seamă la realizarea acestei ținte. Iată cuvintele lui:

„Tot ce trebuia făcut în Sabat, aceasta noi am transferat asupra Duminicii.”

Faptul că ei vedeau în planul și în sistemul acesta, realizat de ei înșiși, împărăția lui Dumnezeu de pe pământ, reiese din cuvintele lui Eusebiu de asemenea clar și lămurit:

„Investit cu asemănarea suveranității cerești, el (Constantin) își ridică privirile în sus și formează un guvern pământesc după modelul celui divin și original, simțind o creștere a puterii sale prin conformarea monarhiei sale după modelul divin. Iar prin ordinul Cezarului el împlinește prezicerile profeților, în deacord cu ceea ce fusese prezis cu secole înainte: ‘Și sfinții celui Prea Înalt vor lua împărăția’” (*Oration*, capitolul 3).

Păzirea duminicii, instituită și impusă prin legea imperială, ca semn al teocrației noi și false, înlocuind și imitând Sabatul ca semn al teocrației originale și adevărate, era mijlocul prin care poporul a fost „supus” noii și falsei „împărății a lui Dumnezeu.” Iată cuvintele episcopului Eusebiu:

„*Împăratul nostru, veșnicul Lui iubit, deține autoritatea funcției imperiale de sus. Întreținătorul universului conduce cerurile și pământul și împărăția cerească, în conformitate cu voința Tatălui Său. Tot așa și împăratul nostru, iubitul lui Dumnezeu, aducând pe toți supușii lui de pe pământ, la Cuvântul Întâiului născut, în felul acesta Mântuitorul nostru îi face supuși vrednici ai împărăției Sale*” (Capitolul 2).

Aceste dovezi arată că inspirația și apariția primei legi duminicale a fost exclusiv și special clericală. Și toate acestea pentru promovarea unui plan grandios și subtil al episcopilor, în vederea instaurării unui „stat preoțesc,” care avea să „subordoneze lucrurile lumești conducerii sale într-un mod fals și ostentativ,” și pentru a face „hotărârea lor” eficientă „în ce privește folosirea puterii statului pentru realizarea intențiilor lor.”

Pe baza acestor două puncte – 1. „Originea și caracterul,” 2. „Inspirația și apariția” primei legi duminicale – adică pe baza faptului că numita lege duminicală este în mod specific religioasă și clericală, așa încât nu mai poate exista nici o îndoială sau o cale de scăpare, demonstrația este categorică; demonstrația, fiindcă aceasta este mărturia tuturor dovezilor care pot fi aduse în acest caz.

Cum stau lucrurile acum

După ce am stabilit caracterul exclusiv și specific religios și clerical al legii duminicale, următoarea întrebare care se pune este: A pierdut oare legea duminicală caracterul ei exclusiv religios și clerical?

Dar mai întâi de toate, cum se poate pierde acest caracter vreodată? Acesta fiind caracterul ei original și înnăscut, și singurul pe care l-a avut vreodată, de aici reiese că acest caracter nu s-a putut pierde niciodată. Atât de sigur, câtă vreme această instituție supraviețuiește, rămâne și caracterul ei original și inerent. De aceea, oriunde se găsește legea duminicală în această lume, acolo este alipit de ea și caracterul ei religios și clerical.

Să privim lucrul acesta din punct de vedere istoric, și să vedem cât de clar se manifestă acest principiu. „Statul preoțesc,” la a cărui ridicare legea duminicală a jucat un rol atât de important, „și-a subordonat lucrurile lumești” timp de peste o mie de ani în toată Europa, și în felul acesta s-a folosit „de puterea statului, - de fiecare stat – pentru a-și atinge scopurile.” În tot timpul acesta nenorocit legea duminicală a rămas în vigoare fără să aibă vreun alt caracter decât cel original, înnăscut, inerent, religios și clerical.

În 1533 Henry al optulea a rupt legăturile lui și ale Angliei cu Papa de la Roma. Dar asta a fost tot, căci ceea ce a devenit astfel „Biserica Angliei,” Henry s-a așezat în ea ca papă în locul papei. Prin lege fusese decretat ca împăratul „să fie primit, acceptat și onorat ca singurul cap de pe pământ asupra Bisericii Angliei. Iar în 1535 Henry și-a luat oficial titlul de „Cap suprem al bisericii anglicane de pe pământ.” Ceea ce devenise acum Biserica Anglicană nu era altceva decât ceea ce se numise înainte Biserica Catolică din Anglia. „Nimic nu s-a schimbat în formă. Constituția bisericii a rămas neschimbată” – Green.

În acest sistem neschimbat legea duminicală originală și papală a continuat, și a continuat până în zilele noastre, având și astăzi același caracter pe care îl avusese de la început, și anume caracterul

cel original, înnăscut, inerent, religios și clerical.

Din Anglia s-au răspândit coloniile pe întreg teritoriul S.U.A. Coloniile au fost stabilite de către peregrinii englezi, și erau aici doar extinderea guvernului englez. În strictă armonie cu sistemul englez, și printr-o simplă extindere a acestuia, fiecare colonie stabilită în America, cu excepția celei din Rhode Island, a avut religia ei oficială, fie sub formă de „Religie creștină” în general, sau, în cele mai multe cazuri, sub forma unei biserici cu o denumire oarecare.

În fiecare dintre aceste stabilimente coloniale religioase din America Legea duminicală a sistemului englez a fost extinsă, iar în unele locuri chiar intensificată, și ea nu era altceva decât extinderea legii duminicale a sistemului roman original și papal.

Iar aici, ca totdeauna înainte în Anglia și la Roma, legea duminicală din coloniile americane nu a fost niciodată alta decât cea de la început, adică cea originală, înnăscută, inerentă, religioasă și clericală.

Cu timpul, aceste colonii s-au despărțit de guvernul Marii Britanii și au devenit „state libere și independente.” Dar fiecare dintre ele a rămas neschimbat în ce privește sistemul religios stabilit deja și legea duminicală. Totuși, statul Virginia a desființat imediat Biserica Angliei și religia ei, iar în ce privește religia stabilită deja, aceasta a fost măturată printr-un așa numit „Act pentru instituirea libertății religioase.” Dar în ciuda acestui fapt, numita lege duminicală a rămas neschimbată în constituția noului stat Virginia, care nu era alta decât aceeași lege duminicală a sistemului englez, compus din biserică și stat, care și ea, la rândul ei, nu era alta decât legea duminicală a sistemului roman și papal după vechiul lui caracter original, înnăscut, inerent, religios și clerical.

Iar istoria statului Virginia, în ce privește acest punct, este exact istoria tuturor celorlalte treisprezece State originale, cu singura excepție din Rhode Island. Iar legea duminicală a tuturor Statelor Unite care s-au format după cele treisprezece anterioare, nu era decât extinderea, și în mod practic, imitarea legii duminicale a celorlalte State originale unde ea existase mai dinainte. Ba până și Rhode Island a fost tras de partea răului, devenind vinovat prin pervertirea ei. Legea duminicală a Statelor înființate mai târziu a avut același caracter religios și clerical: original, înnăscut, și inerent, pe care îl avuseră și coloniile engleze, Anglia și Roma.

În felul acesta legea duminicală, începând cu Constantin și până la cea mai de pe urmă, a Statelor Unite ale Americii, a fost totdeauna aceeași, având în mod categoric același scop și același caracter.

Legislația duminicală neconstituțională

Apoi a urmat formarea Guvernului Național al Statelor Unite ale Americii cu separarea totală dintre religie și stat, și cu prevederea constituțională ca „Congresul să nu elaboreze nici o lege cu privire la impunerea vreunei religii sau interzicerea practicării ei libere.” Acest principiu al Constituției Naționale împreună cu „Acțiunea pentru stabilirea libertății religioase” a statului Virginia, care îl precedase, au fost linia de conduită pe baza căreia au luat ființă constituțiile tuturor celorlalte State ale Uniunii Americane, după cele treisprezece originale anterioare; iar constituțiile, deși nu și legislațiile celor treisprezece state originale au fost modelate de ea. Această măsură de conduită a fost urmată cu atâta credincioșie, și principiul acesta a fost recunoscut atât de cuprinzător în toate Statele Uniunii Americane, încât situația arată pe scurt precum urmează:

„Lucrurile care nu sunt legale sub nici una dintre Constituțiile americane pot fi cuprinse în felul următor:

- 1.Orice lege, care prevede impunerea unei religii.
- 2.Sprijinirea educației religioase prin constrângere, impunere, sau alte mijloace oarecare.
- 3.Participarea obligatorie la servicii religioase.
- 4.Restrictii care opresc practicarea liberă a religiei în conformitate cu dictatul conștiinței.
- 5.Restrictii pentru oprirea exprimării libere a convingerii religioase.

„Acestea sunt interzicerile principale care sunt cuprinse în Constituția Americană, și care asigură libertatea de conștiință și practicarea liberă a credinței. Nimeni nu trebuie să se supună, în ce privește credința, cenzurii statului sau vreunei autorități publice.”

„Legiuitorilor nu li s-a permis să realizeze o uniune între biserică și stat sau să favorizeze prin lege vreo convingere sau sectă religioasă oarecare. Nu există libertate religioasă deplină acolo unde statul favorizează o anumită sectă în dauna alteia.”

„Tot ce face deosebire între clase sau secte, în măsura în care această deosebire este în defavoarea uneia, este o persecuție; iar dacă este bazată pe un fundament religios, atunci aceasta este o persecuție religioasă. Nu contează cât de mare este discriminarea. Principiul rămâne același. Este destul că se creează astfel o inegalitate în drepturi sau privilegii” – „Limitele Constituționale” de Cooley, capitolul 13, par. 1-9.

În vederea acestor fapte, prevederi și principii privind legea duminicală, așa cum este ea în realitate, exclusiv și specific religioasă, reiese acum foarte clar că, din punct de vedere al oricărui principiu, legea duminicală este oriunde și peste tot în Statele Unite ale Americii, și după cum declară toate constituțiile, o „persecuție religioasă,” și prin urmare este absolut neconstituțională și nulă.

Faptul că este neconstituțională a fost admis atât de stat cât și Curțile supreme ale Statelor Unite. Curtea supremă a statului Ohio a declarat explicit că „dacă religia este singura bază a legii duminicale, atunci ea nu poate sta nici pentru o clipă” în fața Constituției. Iar un tribunal districtual al Statelor Unite atrăgea atenția la „spectacolul umilitor al apărătorilor duminicii, prin care au încercat să justifice continuitatea legii duminicale... în baza argumentului cum că ea nu ar fi în conflict cu dogma cetățenească a libertății de conștiință,” pe când „ea este cu siguranță în conflict cu ea, - și zice că „dovada faptului că ea vine în sprijinul religiei trebuie mărturisită în mod deschis și nicidecum tăgăduită.” Iar tribunalul menționat mai sus a definit aceasta prin cuvântul „persecuție.”

Invenție judiciară și decret

În ciuda acestui fapt, legea duminicală este socotită peste tot în Statele Unite ca fiind constituțională! Cum se poate așa ceva? Răspunsul este că aceasta se poate *numai prin invenție judiciară și decret*.

Observați. Aceasta nu s-a făcut prin analiza și interpretarea judiciară a Constituției, ci numai prin invenție și decret judiciar cu privire la caracterul legislației. Aceasta înseamnă că legea duminicală a primit prin invenție judiciară și decret un caracter cu totul nou și străin; iar apoi, pe fundamentul acesta nou și străin, legislația e socotită a fi constituțională. Chiar dacă fundamentul acesta nou și străin ar fi cu adevărat fundamentul original și înăscut, chiar și atunci caracterul constituțional al unei asemenea legislații ar trebui pus în mod serios sub semnul întrebării. Dar fundamentul ei nou și străin nu este nicidecum corect. El este o invenție grozavă și falsă atât în ce privește principiul cât și realitatea.

Această invenție și decret, bazat pe un fundament nou și străin, susține, cu privire la legislația duminicală, cum că ea ar fi în favoarea trupului, spre promovarea sănătății și pentru restabilirea puterilor epuizate ale poporului, că ar fi „pentru apărarea muncii,” și de aceea constituțională prin faptul că ar juca rolul unui „regulament polițienesc” și al unei reguli pur civile!

Acum, oricine cunoaște ARC-ul legislației duminicale știe că nici o lege duminicală din lume nu a fost impusă vreodată cu o asemenea intenție, cu asemenea scopuri, sau pe o asemenea bază, ci fiecare lege duminicală din lume a luat ființă pe temelia caracterului ei religios și clerical, fără nici un element civil și material.

Statul Idaho este un exemplu în această privință, și fiind cel de pe urmă exemplu, el este foarte grăitor. Exact cu același spirit și cu aceeași țintă care îi caracterizase pe episcopii din vremea lui Constantin, tot așa s-a apucat și o clică ecleziastică, care nu era din statul Idaho, și a stabilit o lege duminicală pentru statul Idaho, și după ce au înaintat-o legislației statului Idaho au reușit s-o introducă în legislatura acestui stat. După aceea, - declarând pe bază de constituție ca „îmbrățișarea și exercitarea credinței și a slujbei religioase să fie garantată pentru totdeauna, și nici o singură persoană să nu piardă drepturile, privilegiile și aptitudinile ei civile sau politice pe motivul convingerilor ei religioase; ...și nici să nu se acorde prin lege vreun avantaj vreunei confesiuni

religioase sau oricărei forme de închinare,” – Curtea supremă a statului Idaho a socotit acest statut religios și clerical ca fiind „constituțional.”

Statul Washington este un alt exemplu. Constituția acestui stat declară: „Fiecărui individ să i se asigure o libertate de conștiință deplină în toate lucrurile privitoare la sentimentele sale religioase, la credința și la închinarea lui, și nimeni să nu fie jignit sau tulburat din pricina credinței sale în ce privește persoana și averea lui.”

Când această prevedere constituțională a fost formulată în 1889, intenția unanimă a inventatorilor era de a exclude din lege legislația duminicală tot așa ca și toate celelalte puncte privind problema religiei. Autorul acestei cărți a făcut parte din comitetul Convenției Constituționale, când a fost formulată această prevedere. Eu știu bine că aceasta era intenția inventatorilor ei, fiindcă subiectul legislației duminicale a fost luat în discuție în mod special de comitet, iar comitetul a hotărât în unanimitate ca această prevedere constituțională, așa cum fusese dispusă, să excludă legislația duminicală, așa cum era și intenționat. Dar Curtea Supremă a statului Washington a declarat legislația duminicală ca fiind „constituțională” în ciuda acestei Constituții.

Astfel această lege duminicală, - care a fost inventată de către clerici, numai dintr-o intenție religioasă și clericală pe care prevederile constituționale o interziseră în mod hotărât, - a fost aprobată de Curțile Supreme printr-o invenție judiciară și edict ca fiind „constituțională.”

Dar orice decizie de felul acesta nesocotește pe față unul dintre principiile cele mai de seamă ale administrației judiciare, precum și „legea recunoscută în mod universal” – principiul și legea după care „intenția făcătorului de lege este legea însăși,” că legea trebuie explicată în conformitate cu intenția dătorului ei,” și că „legii nu i se poate da un alt înțeles decât cel intenționat de dătorul ei.”

Principiul acesta, care trebuie aplicat totdeauna în justiție, ca măsură de conduită pentru interpretarea statutelor și a constituțiilor, este exprimat cu autoritate în felul următor:

„Un tribunal care-și permite să influențeze sentimentele publice cu scopul de a câștiga simpatia maselor, prin explicarea constituției scrise în așa fel cum nu a fost intenționată de fondatorii ei, poate fi învinuit, pe bună dreptate, de a fi nesocotit jurământul oficial și datoria sa publică” – Cooley, „Limitări Constituționale,” pagina 67.

Acest principiu se aplică cu aceeași forță definirii unei legi ca și a unei constituții. Și, fie că schimbarea sentimentelor pe care un tribunal își permite a o influența este de natură publică și generală, sau numai particulară și personală, așa încât numai tribunalul să fie influențat, principiul rămâne același, și „poate fi învinuit... de a fi nesocotit jurământul oficial și datoria publică.” Exact așa au făcut tribunalele când au dat legislației duminicale o explicație – prin acordarea unui înțeles cu totul nou și străin – care nu era deloc în sensul cel intenționat de fondatorii și inventatorii ei, oriunde s-a petrecut aceasta în istoria și experiența omenirii.

Un subterfugiu palpabil

Dar chiar și acest fundament nou al legislației duminicale, prin invenție și decret, nu poate exclude fundamentul religios original și înăscut al acesteia. Această invenție este numai pretextul pentru ca legislația duminicală de natură religioasă să poată fi prezentată și ridicată pe o poziție „constituțională,” pe când prevederile constituționale interzic în mod categoric așa ceva. Căci în fiecare dintre aceste cazuri, imediat după ce este făcută „constituțională” luând înfățișarea unei „legi pur civile,” ea primește o încadrare religioasă prin declarația: „Faptul că legislația este întemeiată pe religie,” și fiind „caracteristica particulară a Creștinismului,” „nu este nimic împotriva ei, ci mai degrabă foarte mult în favoarea ei.” În felul acesta decretul este realizat prin manevre și scamatorii judiciare iscusite, în ciuda faptului că Constituția interzice legislației religioase, dând o înfățișare „constituțională” unei legislații care este în realitate numai religioasă și clericală.

Și totuși este neconstituțională

Dar în ciuda acestui fapt, rămâne totuși adevărat că legislația duminicală este oriunde în Statele Unite ale Americii – din pricina caracterului ei religios – neconstituțională. Chiar și inventând pentru ea un „fundament civil” pentru a o face constituțională, totuși ea rămâne mai departe neconstituțională din pricina caracterului ei original, înnăscut și inerent religios și clerical. Cu alte cuvinte, dacă Constituția garantează libertatea absolută în ciuda oricăror reguli religioase, în ciuda restricțiilor și a prevederilor cerute de lege, atunci orice caracter religios atașat de o lege face din acest motiv legea neconstituțională.

Constituția este expresia supremă a voinței populare cu privire la guvern. Iar când această voință supremă exclude din legislație toate lucrurile de natură religioasă, atunci această voință supremă nu poate fi evitată prin artificii inventării unui „fundament civil” pentru o chestiune cu un caracter religios. Prin asemenea artificii toate regulile religioase scornite vreodată ar putea fi făcute constituționale și obligatorii pentru toți; iar astfel garanția constituțională a libertății de conștiință s-ar transforma într-o invenție fascinantă.

Fiindcă „fundamentul religios al respectării duminicale nu este împotriva, ci mai degrabă în favoarea legislației duminicale ca o regulă civilă, tocmai faptul acesta este argumentul cel mai puternic împotriva ei; și în realitate atât de puternic încât o anulează cu desăvârșire, oricare ar fi natura sau necesitatea ei „civilă.”

Curtea Supremă a statului California a exprimat corect principiul acesta, după cum urmează:

„Constituția spune că ‘exercitarea și împărtășirea liberă a mărturisirii și a închinării religioase, fără nici o discriminare sau preferință, să fie permisă pentru totdeauna în acest stat.’... Problema constituțională este simplă o problemă a puterii legislative. A avut legislatura puterea de a face acel lucru anumit pe care l-a făcut? Care era acel lucru anumit? – Răspuns: Interzicerea lucrului în zi de Duminică. Dacă actul acesta ar fi fost conceput în felul acesta pentru a arăta că cei care au votat pentru el nu intenționaseră decât un regulament municipal; chiar și atunci când ea contravine în realitate prevederilor Constituționale care garantează libertatea de credință a tuturor, noi suntem nevoiți a o declara neconstituțională din acest motiv” – Newman

Principiul este că ar fi imposibil ca pierderea unui beneficiu social dorit să aducă statului, societății sau individului atât de multă pagubă cât – cu siguranță – ar fi cazul dacă libertatea religioasă ar fi îngrădită, dacă drepturile conștiinței ar fi încălcate, iar demnitarii religioși ar căpăta puterea civilă.

Chiar și constituțională ea ar fi rea

Este de netăgăduit faptul că legislația duminicală este de natură religioasă și clericală, și ca atare și sub orice alt motiv neconstituțională și „o persecuție” oriunde în Statele Unite ale Americii. Dar chiar dacă ar fi constituțională aici, așa cum este cazul în Anglia, Franța, Spania și Rusia, ea ar fi totuși rea. Legislația duminicală fiind religioasă și clericală, ca atare este rea, și niciodată nu poate să fie corectă.

Cu privire la cei trei tineri evrei, împăratul Nebucadnețar a făcut o lege cu un caracter și un fundament religios. Dar Dumnezeu a dat acestui împărat, precum și tuturor împăraților și popoarelor o lecție universal valabilă că acest lucru este greșit.

Împotriva lui Daniel, guvernul medo-persan a emis un edict inflexibil cu un caracter și fundament religios. Dar Dumnezeu a dat, aceluși guvern și tuturor guvernelor și popoarelor, pentru totdeauna, lecția că acest lucru este greșit.

Iar biserica „care a folosit puterea statului în vederea înlăturării scopurilor ei,” fapt realizat numai cu o intenție religioasă – printr-o înșelătorie diabolică și murdară – și-a realizat scopul prin răstignirea Domnului Slavei. Iar aceasta este o dovadă suficientă în fața întregului univers, și pentru toată veșnicia, că o asemenea amestecătură și o asemenea procedură este peste măsură de rea și satanică.

Așadar există o Lege și o Autoritate mai înaltă pe acest pământ; aceasta este voința și

autoritatea lui Dumnezeu. Religia arată datoria pe care ființele inteligente o au față de Creatorul lor, precum și modul după care această datorie este realizată. Religia are deci de a face numai cu relația care există între sufletul omului și Stăpânul acestuia. De aceea, chiar dacă legislația duminicală ar fi constituțională în fiecare stat sau guvern de pe pământ, totuși, fiind religioasă, ea rămâne cu desăvârșire rea, fiindcă aceasta corespunde cu invadarea imperiului și uzurparea autorității și jurisdicției lui Dumnezeu.

Nici o temelie pentru ea

Nu există decât două autorități față de care, în ce privește legea și guvernul, fiecare om este dator să-și plătească datoria. Acestea două sunt: Dumnezeu și cezarul. În conformitate cu aceasta Domnul Isus a exprimat adevărul în felul următor: „Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.”

Legislația duminicală și respectarea duminicii nu vine nici de la Dumnezeu și nici de la Cezarul.

Ea nu este de la Dumnezeu căci, așa cum arată dovezile, ea a fost instituită de omul fărădelegii care s-a așezat în locul lui Dumnezeu, și s-a dat drept Dumnezeu, ca un simbol al teocrației false și omenești, pentru a înlocui Sabatul Domnului ca simbol al teocrației adevărate și divine, al cărei Dumnezeu este singur Domnul Dumnezeu.

Ea nu este de la cezarul căci, așa cum arată dovezile, Constantin nu a decretat respectarea Duminicii ca zi de repaus și nu a poruncit sfințirea ei în funcția sa de cezar, ca șef de stat, ci numai și numai ca pontifex maximus, deci cap al religiei, și aceasta prin inspirația și la cererea bisericii, care nu este nici Dumnezeu și nici Cezarul.

Prin urmare, deoarece ea nu vine nici de la Dumnezeu și nici de la cezarul, ci numai de la biserică, și fiind dată printr-un cap al religiei păgânești, de aceea nu există pentru nimeni, din universul întreg, vreo obligație, fundament sau loc de a aduce cuiva respect, într-un mod sau altul, prin păzirea ei.

Scopul final

Toate punctele menționate până aici dovedesc un lucru: caracterul original, înnăscut și inerent al legislației duminicale rămâne pentru totdeauna același, exclusiv și specific religios și clerical.

Iar ultimul scop al legislației duminicale este, de asemenea, același. Am văzut că scopul final al legislației duminicale originale era „formarea unui stat preoțesc care să subordoneze lucrurile pământești într-un mod fals și exterior” și să împlinească „hotărârea” clericilor „de a se folosi de puterea statului pentru realizarea scopurilor ei.”

Iar aceasta este și acum exact ultimul ei scop. Congresul și legislatura sunt acum permanent sub presiune, legislatorii sunt persistent somați, ba chiar și amenințați de către clerici, tot așa ca în timpul administrației regale, scandând pentru tot mai multă și mai multă legislație duminicală. În ciuda faptului că jurisdicția actuală cuprinde deja atât de mult din această legislație, totuși se cere neîntrerupt tot mai multă, și mai multă. Și ea este dictată, acolo unde nu este concepută, de clerul interesat, în termeni din ce în ce mai asemănători cu inchiziția, așa cum au făcut clericii din trecut.

Nu este cazul să mai continuăm aici cu acest subiect. Dovezile deja prezentate arată lămurit caracterul legislației duminicale ca fiind totdeauna exclusiv și specific religios și clerical, că din acest motiv ea este în Statele Unite ale Americii neconstituțională și ne-americană, și oriunde în această lume ea este și rămâne nelegiuită și anticristă.

De la Babilon la Noul Ierusalim

de A.T. Jones

Partea întâi Originea Babilonului

BABILONUL biblic străbate aproape de la începutul Bibliei până la sfârșitul ei.

**În principiu, în spirit și în dezvoltare,
el este același Babilon de la un capăt la altul.**

Deși la prima vedere s-ar părea că există două asemenea cetăți, în realitate există unul și același Babilon, manifestat în două feluri. În felul acesta, atât Babilonul din vechime, cât și cel din zilele de pe urmă, reprezintă unul și același produs – un produs al forțelor care se află dincolo de cortină și care formează adevăratul Babilon. Ceea ce formează Babilonul este lucrarea forțelor spirituale și intelectuale din lumea aceasta. *Aici* se află izvorul a tot ceea ce reprezintă Babilonul: *aici*, în aceste forțe și în lucrarea lor se găsește adevăratul Babilon.

Trebuie să avem totdeauna în minte gândul că primul cuvânt din inscripția divină care descrie Babilonul din zilele de pe urmă, este **TAINA**. Această caracteristică îi aparține în mod strict de la început până la sfârșit; Babilonul trebuie studiat totdeauna ținând cont de această caracteristică.

Să începem cu originea Babilonului:

“Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: ‘Haide să facem cărămizi și să le ardem bine în foc.’ Și cărămida le-a ținut loc din piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: ‘Haide să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului’” (Gen 11:1-4).

Primul element din acest plan care a dus la apariția Babilonului a fost *mândria* – “*Să ne facem un nume*.” Această caracteristică a însoțit-o mereu: *Babilonul este o “ea.”* Și când se spune clar adevărul despre ea, ea este “cea mai *mândră*” [KJV], “o, tu, cea mai *mândră*” și “s-a slăvit pe sine *însăși*” (Ier 50:31,32; Apoc 18:7).

Și este un egoism absolut și o mândrie exclusivă: “Eu și numai *eu*” (Is 47:8,10). Și această mândrie se manifestă în special împotriva Domnului: “S-a semețit împotriva Domnului” (Ier 50:29).

Și așa a fost de la început. O inscripție găsită printre ruinele Babilonului, pe malul Eufratului, descrie construirea turnului și amestecarea limbilor: “Babilonul corupt păcatul a ales, și atât cei mici, cât și cei mari s-au amestecat pe ziduri. Cu violență au luptat împotriva Lui.”

A doua caracteristică manifestată în acest început este *centralizarea*: “Ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.” Iar prin această centralizare se urmărea *dominația*. Deși acest efort deosebit pentru centralizare și stăpânire a fost întrerupt prin încurcarea limbilor și împrăștierea pe întregul pământ, totuși au rămas mândria, spiritul și ambiția pentru centralizare și stăpânire; și astfel că *la Babel* s-a format prima împărăție, putere regală de stat, împărăție și imperiu.

Nimrod “a început să fie puternic” – sau a fost primul om puternic – “pe pământ... El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear” (Gen 10:8,10).

Și aceasta s-a petrecut în același spirit al “mândriei împotriva Domnului” și al “luptei cu violență împotriva Lui.” Înaintea lui nici un conducător nu a purtat sau a pretins titlul sau rangul de rege; ci numai de “reprezentant” al zeului, care era considerat rege. Aceasta arăta clar perioada când Dumnezeu era cunoscut ca Rege și Conducător adevărat. Iar această perioadă era așa de recentă, încât nici cei idolatri nu se îndepărtaseră de Dumnezeu atât de mult încât să aibă îndrăzneala de a pretinde rangul și titlul de rege. Dar Nimrod a fost primul om din lume care a avut îndrăzneala de a face acest lucru.

Numele Nimrod semnifică “rebeliune, sfidare” sau “un rebel extrem de nelegiuit.” El a pretins a avea autoritate asupra religiei și asupra tuturor celorlalte lucruri și prin forță i-a obligat pe toți să se supună religiei idolatre pe care o impuse.

Expresia “el a fost un viteaz vânător înaintea Domnului” implică faptul că a fost un vânător de oameni, un persecutor, prigonindu-i și obligându-i pe oameni să se supună autorității sale de conducător, și religiei sale ca lui Dumnezeu. Traducerea Spurrell sună așa: “El a fost un tiran asupritor înaintea lui Iehova.”

A fost primul care a pus bazele puterii centralizate a unui guvern, împărăției, stat organizat. După potop, prin popularea pământului, întreaga guvernare care se găsea în afara celei părintești era individuală – auto-guvernare. **Exista societate, dar nu și stat.** Pământul era la dispoziția tuturor; nu existau granițe. Însă se manifesta o îndepărtare de Dumnezeu, și o apropiere de idolatrie, violență, dominare și pierderea a stăpânirii de sine.

“Odată cu stabilirea împărăției lui Nimrod, întreaga lume a intrat într-o nouă perioadă istorică. Sub conducerea lui, lumea a cunoscut un nou sistem de relații între guvernator și guvernați. **Autoritatea conducătorilor de mai înainte se sprijinea pe sentimentul apartenenței la o seminție, iar promovarea conducătorului seminției era o imagine a controlului părintesc.** Nimrod, dimpotrivă, **stăpânea atât peste teritoriu, cât și peste locuitorii ce-l ocupau, fără să țină seama de legăturile de rudenie.** Până în acest moment existau seminții – familii lărgite – societate; acum exista o națiune, o comunitate politică – statul. Istoria politică și socială a lumii de aici înainte este distinctă, dacă nu chiar complet diferită.”

Cetățile Babel, Erec, Acad, Calne, și teritoriul lor, au constituit “**începutul împărăției lui;**” și el **a transformat-o în imperiu,** acoperind cea mai mare parte a Mesopotamiei. Căci “din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah și Resen între Ninive și Calah” (Gen 10:11,12; ASV).

Astfel, la Babel, Nimrod a fost fondatorul statului, împărăției, stăpânirii mondiale și al imperiului.

Când Nimrod a murit și imperiul său s-a destrămat, aceasta nu a făcut decât să ofere posibilitatea altor oameni să repete istoria împărăției și a imperiului, de la Ur, Acad, Elam, Egipt și Asiria, până la marele Babilon al lui Nebucadnețar, în care mândria, imperiul, puterea și slava mondială au atins apogeul (Dan 4).

Și era la fel, atât în spirit, cât și în practică, căci era “ciocanul întregului pământ” care “în urgia lui, lovea popoarele, cu lovituri fără răgaz,” astfel că era “cel mai grozav dintre popoare” (Ier 50:23; Is 14:6; Ez 30:11). Și era exact la fel și în religie, și împotriva Domnului (Dan 3).

Partea a doua “Taina” Babilonului

Babilonul biblic – “taina Babilonului” – este lucrarea spirituală și intelectuală a forțelor din lumea aceasta. Babilonul vizibil este rezultatul lucrării acestor forțe, dusă la extrem. Babilonul de pe Eufrat a fost rezultatul final al acestor forțe care au lucrat pe deplin în și pentru el.

Iar Babilonul din Apocalipsa 17 este rezultatul final al acestor forțe, lucrând pe deplin pentru a doua și ultima oară.

Babilonul de pe Eufrat este exemplul a tot ceea ce pot realiza aceste forțe și este o lecție ilustrativă pentru toate timpurile ce au urmat, și în special pentru timpul Babilonului din urmă. Forțele ce compun adevăratul Babilon nu vor întrece niciodată Babilonul de pe Eufrat – Babilonul lui Nebucadnețar.

Acolo s-au manifestat pe deplin puterile, ambiția lumească, abilitatea și planurile lor. Era “podoaba împăraților” (Is 13:19). Era “împărăteasa împărățiilor” (Is 47:5). Era “cetatea de aur” (Is 14:4; KJV). Era împărăția de aur a tuturor timpurilor (Dan 2:38-43). Era minunea lumii, iar unele dintre construcțiile ei se numărau printre “cele șapte minuni ale lumii.” Era expresia cea mai înaltă a slavei omenești, centrul principal al științei, artei, arhitecturii și a tot ceea ce reprezenta cea mai înaltă civilizație din lume.

Prin puterea ei a cucerit lumea de atunci și toate împărățiile și popoarele au fost supuse dominației ei. În forma ei de guvernământ a păstrat și a exercitat puterea și dominația imperială, în

timp ce împărățiile respective guvernau libere în teritoriul lor atâta timp cât recunoșteau puterea imperială ca fiind supremă (Ier 27:11). Orice împărăție care nu se supunea înaintea legii imperiale a Babilonului era cucerită, invadată, dusă în robie și împărțită în colonii în diferite zone ale imperiului. Niciunui popor sau puteri nu i se permitea să supraviețuiască, decât ca supus al autorității Babilonului (2 Împ 24; Ez 1:1,3).

Împăraților respectivelor regate supuse li se cerea să meargă la Babilon la anumite întruniri oficiale, unde fiecare avea câte un tron pe care stătea în prezența, la dreapta sau la stânga înaltului tron al împăratului Babilonului (Ier 52:32). Adevărata guvernare a Babilonului era o autocrație, **o guvernare doar pe baza voinței imperiale**, nu pe baza legii, și era totalitară, excluzând orice altă putere (Dan 3:13-15).

Prin natura lucrurilor, reprezenta un despotism imperial mondial. Era “ciocanul întregului pământ” care “în urgia lui, lovea popoarele, cu lovituri fără răgaz,” “asupritorul” – “cel mai grozav dintre popoare” (Ier 50:23; Is 14:4,6; Ez 30:10-11).

Denumirea “cetatea de aur” însemna mai mult decât bogățiile și măreția ei. Ea includea lăcomia babilonienilor după aur și inepuizabilele biruri prin care această lăcomie era hrănită. Căci ea era caracterizată în mod deosebit prin “luarea de biruri” (Is 14:4 u.p.). Nici o cantitate de aur nu era suficientă; și nici un zăcământ de aur nu era uitat, până când nu se intra în posesia lui.

Ezechia, regele lui Iuda, era pe moarte, iar Domnul l-a vindecat. Și, ca semn că așa trebuie să se întâmple, Domnul a făcut ca umbra să se dea înapoi cu zece trepte din locul în care se pogorâse pe cadranul soarelui. Babilonienii, studiind cu atenție astronomia pe vremea aceea, au observat fenomenul petrecut în mișcarea soarelui; și întrebându-se cu privire la cauză, au aflat de ceea ce se petrecuse în Ierusalim. Astfel, regele Babilonului a trimis o delegație cu scrisori la Ezechia pentru a-l felicita pentru însănătoșirea sa și pentru a-l întreba cu privire la mișcarea soarelui. Ezechia, simțindu-se flatat de o așa atenție acordată de Babilon, și-a petrecut mai mult timp arătându-le bogăția și măreția împărăției și cetății lui, decât vorbindu-le despre minunea făcută de Dumnezeu.

“Le-a arătat locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul, mirodeniile și untdelemnul cel scump, casa lui cu arme și tot ce se afla în vistierile lui: n-a fost nimic pe care să nu li-l fi arătat Ezechia în casa lui și în toate moșiile lui.”

Apoi Isaia a venit și l-a întrebat pe Ezechia cine erau acei oameni și ce văzuseră. Ezechia i-a spus cine erau și de unde veniseră, apoi a adăugat: „Au văzut tot ce este în casa mea: n-a fost nimic în vistierile mele pe care să nu li-l fi arătat.” Isaia, cunoscând modul de a acționa al babilonienilor, a răspuns că va veni ziua când **totul** va fi “*dus* în Babilon...; nu va rămâne nimic” (Is 39:2; 2Cron 32:31). Și informația despre acea bogăție a fost păstrată de babilonieni timp de peste o sută de ani, până când, într-adevăr, au dus totul în Babilon.

Tot ce a însemnat Babilonul din vechime are relevanță în prezent. Căci elementele care alcătuiesc Babilonul din Apocalipsa 17 sunt aceleași în spirit, în principiu și, în unele privințe, chiar și în formă cu cele ale Babilonului lui Nebucadnețar.

Elementele guvernamentale care alcătuiesc alianța dintre fiară și femeie, reprezentând Babilonul din Apocalipsa 17, simbolizează o putere mondială asupra națiunilor unite cu, și dominate de, o biserică mondială și lumească.

Și orice alianță internațională care s-ar efectua, ar putea conține promisiunea și potențialul a tot ceea ce a însemnat Babilonul din vechime – și acela va fi Babilonul din vremea sfârșitului. În orice parlament al națiunilor care s-ar forma, se deschide ușa și se oferă posibilitatea formării unui guvern mondial, bazat **doar pe voință, și nu pe lege**; și, la fel de sigur, pentru crearea unei autocrații mondiale, **un om** ar putea deveni conducătorul suprem al unei alianțe internaționale de genul acesta.

În Biserica Romei, cu Papa și cardinalii pe tronurile lor înalte din palatul papal din Roma, se perpetuează principiul și forma practicate de împăratul Babilonului din vechime și regii supuși lui, pe tronurile lor înalte. Iar Biserica Romei a manifestat întotdeauna caracteristica principală a Babilonului din trecut – lăcomia nestăpănită după aur.

În secolul al treisprezecelea, Robert, episcop de Lincoln, a rostit adevărul chiar în prezența papei Inocențiu al IV-lea: “O, banilor, banilor, cât de multe lucruri schimbați voi, în special la curtea Romei!”

În secolul al paisprezecelea, abatele de Usperg a denunțat schizmele papei Ioan al XXII-lea pentru strângerea banilor: “Bucură-te acum, o, Vatican! Toate bogățiile sunt deschise înaintea ta... Chiar și pe Dumnezeu Îl vei vinde pentru aur.”

Pe vremea lui Bonifaciu al IX-lea și Clement al VII-lea doctori de la Universitatea din Paris declarau despre ei: “Religia este pentru ei o mină de aur în care sapă până la ultimul filon.”

Și în secolul al șaisprezecelea, ducele George de Saxonia, în “Diet of Worms,” denunțând vina și lăcomia Romei, a declarat deschis: “Rușinea a dispărut complet, și singurul lucru care se urmărește este banul, banul.” Și așa va fi mereu.

Și care biserică “organizată” din cele existente astăzi în lume nu seamănă cu “mama” în această lăcomie a Babilonului după aur și nu inventează forme diferite și inepuizabile de a cere bani, bani, bani, din ce în ce mai mulți bani, nefiind niciodată suficienți?

O! Toate evenimentele se succed rapid spre Babilonul din vremea sfârșitului, totul este gata și lumea este pregătită; și **de data aceasta** va fi Babilonul final și sfârșitul **a tot ceea înseamnă** Babilon, **pentru totdeauna** (Apoc 18:21).

Mulțumiri Domnului pentru apropiata Sa revenire.

Partea a treia Educația în Babilon

Babilonul nu a fost doar centrul guvernamental principal al lumii, ci și cel **mental** – științific, educațional și intelectual. Acolo exista cea mai mare universitate din lume, care funcționa sub patronajul regelui Nebucadnețar. El porunca ca din împărățiile subjugate să-i fie aduși, după o examinare fizică și intelectuală, cei mai inteligenți și capabili tineri, pentru a fi educați în universitatea Babilonului (Dan 1:3-5). Prin aceasta se urmărea, desigur, unificarea întregii lumi sub conducerea Babilonului.

Dar această educație era doar babiloniană – lumească – și, deși conținea multe lucruri valoroase în ceea ce privește cunoștințele și lucrurile practice ale lumii, totuși toate aceste lucruri erau în slujba superstiției, idolatriei și manifestării satanice. Se practica magia, astrologia, vrăjitoria, necromaniția, citirea în stele, vestirea după lunile noi a ceea ce urma să se întâmple, descântecele, ghicirea; și toate sub denumirea de știință și filosofie. Aceștia erau “înțelepții” de care toți trebuia să asculte.

Dar această educație nu putea da roade bune, deoarece nu exista nimic în ea care fortifice caracterul.

În descrierea ospățului – marelui banchet – pe care l-a dat împăratul Belșatar celor o mie de mai mari ai lui, bând vin înaintea lor, ni se arată ce poate produce această educație și care este rezultatul ei final. El era modelul și imprima ritmul la băut.

“Împăratul Belșatar... în cheful vinului, a poruncit să aducă vasele din aur și din argint pe care le luase tatăl său Nebucadnețar din Templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiitoarele lui... Și au băut din ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiitoarele lui. Au băut vin, și au lăudat pe dumnezeii din aur, din argint, din aramă și din fier, din lemn și din piatră. În clipa aceea, s-au arătat degetele unei mâni de om, și au scris, în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc. Împăratul a văzut această bucată de mână, care a scris. Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul. Împăratul a strigat în gura mare să i se aducă cetitorii în stele, Haldeii și ghicitorii..., toți înțelepții împăratului” (Dan 5:1-8).

Dar nimeni nu putea să spună nimic; în această privință, toți au rămas la fel de muți ca și împăratul. În final, Daniel a fost găsit și a fost adus. Și Daniel i-a spus de îndată: “Voi citi împăratului scrierea, și i-o voi tâlcui.”

Dar înainte de a rosti vreun cuvânt în legătură cu scrierea, el i-a reamintit împăratului unele lucruri pe care acesta le știa. El i-a spus:

“Împărate, Dumnezeu cel Prea Înalt dăduse tatălui tău Nebucadnețar: împărăție, mărimă, slavă și strălucire... Dar când i s-a îngîmfat inima și i s-a împietrit duhul până la mândrie, a fost aruncat de pe scaunul lui împărațesc și a fost despuiat de slava lui; a fost izgonit din mijlocul copiilor oamenilor... **până când a recunoscut că Dumnezeu cel Prea Înalt stăpânește** peste împărăția oamenilor...”

Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, **măcarcă ai știut toate aceste lucruri**. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din casa Lui au fost aduse înaintea ta, și ați băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și țiitoarele tale... și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale! De aceea a trimis El acest cap de mână, care a scris scrierea aceasta” (Dan 5:18-24).

Astfel, în tot acest timp, regelui Nebucadnețar, fiului său și nepotului său, care încercaseră să promoveze și să amplifice educația dată la Babilon – educație care culminase în felul acesta – lor înșile, tuturor celor care se găseau în Babilon și celor ce alcătuiau Babilonul, li se dădea o educație mai bună – adevărata educație.

Această educație mai bună și adevărată era educația în cunoașterea lui Dumnezeu.

Când Daniel și cei trei prieteni ai lui au fost duși în Babilon și la universitatea de acolo, ei au rămas credincioși cunoașterii lui Dumnezeu (Dan 1:8-16). Iar la finalul cursului de trei ani de la universitate, examinarea lor a dovedit că erau “de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui” (Dan 1:18-20).

Dar profesorii acestor patru tineri erau chiar magicienii, vrăjitorii, astrologii, etc. – înțelepții. Totuși, după o examinare minuțioasă, tinerii au fost găsiți “de zece ori mai buni” decât ei toți. Adică, ei erau de zece ori mai bine informați decât profesorii lor babilonieni. Aceasta dovedește că educația pe care o aveau de la Dumnezeu în Cuvântul lui Dumnezeu și în cunoașterea lui Dumnezeu era de zece ori mai bună decât tot ceea ce putea da Babilonul.

Și acest adevăr este scris pentru a arăta tuturor oamenilor care au fost și care vor mai fi că educația care se găsește în cunoașterea lui Dumnezeu prin Cuvânt prin Duhul lui Dumnezeu este de zece ori mai bună decât tot ceea ce se poate găsi în educația dată de lume.

Și acest mare adevăr trebuie să fie primit, susținut, vestit și amplificat pentru și în Babilonul de astăzi, tot așa cum a fost în Babilonul din timpul lui Daniel și al lui Nebucadnețar. **Educația lumii din timpul nostru este la fel de babiloniană ca și a Babilonului însuși, deși nu este dezvoltată pe deplin.**

Astăzi cunoașterea lui Dumnezeu nu este considerată a fi educație; și cu atât mai puțin este considerată această cunoaștere a fi deasupra educației lumii. Iar acolo unde cunoașterea lui Dumnezeu este permisă în educație, ea este situată totdeauna împreună cu și la un nivel secundar față de educația lumii. Biblia – Cuvântul lui Dumnezeu – nu este considerată o carte de educație. Indiferent de locul în care este permisă, ea trebuie să însoțească și să fie secundară cărților educative ale lumii.

Desigur că într-o astfel de educație lumească este de așteptat și firesc să se întâmple acest lucru. Dar tot la fel se întâmplă și în educația pe care o dau bisericile; chiar de bisericile care țin cu tărie la “Cuvântul lui Dumnezeu; întreg Cuvântul lui Dumnezeu și nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu!” Literatura ateistă și păgână are prioritate față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu există nici o denotațiune în lume care să confere Bibliei locul pe care îl merită ca manual de educație, și cu atât mai puțin locul pe care îl merită ca singura carte cu adevărat educativă și care le depășește pe toate. Totuși, Biblia este exact singura carte și acesta este locul care i se cuvine în educație.

Ea a produs omul Isus Hristos în trup.

Tot ea a produs caracterele celor trei prieteni ai lui Daniel – Hanania, Mișael și Azaria – care în criza din vremea lor au salvat omenirea, au “schimbat cuvântul împăratului” și au stabilit adevărul pentru totdeauna (Dan 3:14-18,24). Ea a produs caracterul lui Daniel, care în perioada mai multor crize din vremea lui a salvat omenirea și a luminat-o pentru totdeauna.

Și ori de câte ori i se va acorda locul care i se cuvine

va face același lucru, în orice vreme.

În timp ce, în dispreț conștient față de această educație, tânărul rege Belșatar și supușii săi cu educație babiloniană s-au prăbușit odată cu Babilonul, Daniel, care avea adevărata educație, a rămas neclintit și în perfectă siguranță în mijlocul acelei prăbușiri cumplite. Și la fel se va întâmpla și în Babilonul de acum.

Vor fi unii care, acordând Cuvântului lui Dumnezeu locul care i se cuvine și recunoscând puterea Duhului Său, vor avea cunoștință de Dumnezeu și caracterul care rezultă de aici. Și în timp ce se va desfășura marele banchet babilonian și se va bea din vasele de aur, ei vor vesti Cuvântul lui Dumnezeu – “A căzut, a căzut Babilonul cel mare.”

Și atunci când “cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit,” **aceia** vor rămâne neclintiți și în perfectă siguranță în mijlocul acelei prăbușiri înspăimântătoare, apoi se vor ridica și vor împărăți veșnic.

Partea a patra

Regele Babilonului

În aceste studii s-a afirmat că adevăratul Babilon din Biblie este întotdeauna o *taină*, este întotdeauna lucrarea forțelor nevăzute – forțele spirituale și intelectuale – ale acestei lumi, și că Babilonul de pe Eufrat și cel din Apocalipsa 17 și 18 reprezintă întotdeauna punctul culminant al lucrării acestor forțe.

În studiul de față, se va arăta atât de clar acuratețea acestui concept, încât oricine va putea vedea că el este adevărat.

Acest studiu este despre *Regele Babilonului*.

În Isaia 13 și 14, în “proorocia împotriva Babilonului,” se vorbește atât despre căderea Babilonului din vechime, cât și a celui modern. Pasajul care se referă la prăbușirea finală, vorbește mult despre “împăratul Babilonului.” Faptul că împăratul Babilonului va ocupa un loc în dezvoltarea și căderea Babilonului din ultimele zile înseamnă că el continuă să împărătească pe toată perioada începând de la Babilonul din Biblie, și va fi prezent și la căderea lui finală.

El este descris ca fiind foarte afectat în timp ce se confruntă cu consecințele finale ale stăpânirii sale ca:

“Asupritor;”

“Cel ce, în urgia lui, lovea popoarele, cu lovituri fără răgaz;”

“Cel ce, în mânia lui, supunea neamurile;”

Cel “care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile;”

Cel “care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile;”

Și cel care “nu dădea drumul prinșilor săi de război.”

În mijlocul acestor evenimente îngrozitoare care îl înconjoară pe “împăratul Babilonului,” descrierea depășește toate așteptările:

“Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.’ Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!”
(Is 14:4-17).

Acesta este împăratul Babilonului din Biblie.

Acest lucru este confirmat și în alt context. În timp ce Babilonul de pe Eufrat, ca “podoabă a împăraților,” însuma tot ceea ce înseamnă guvernare, împărăție, imperiu lumesc – putere; și tot ceea ce, prin educație, artă și modă, putea alcătui “împărăteasa împărățiilor,” mai exista o cetate, care a căzut înaintea Babilonului, și care într-o anumită privință a fost triumfătoare și a ilustrat un mare adevăr. Aceasta era cetatea Tirului, care în vremea ei era regina negoțului, stăpâna comerțului mondial.

Tirul era “de o desăvârșită frumusețe,”

“Cetatea împărătească,”

“Târgul neamurilor,”

Cel care făcea “negoț cu popoarele unui mare număr de ostroave,”

Negustorii lui “erau niște voievozi,”

Târgoveții lui “erau cei mai bogați oameni de pe pământ;”

“Toate corăbiile mării cu marinarii lor erau la tine, ca să facă schimb de mărfuri cu tine.”

Tranzacțiile ei asigurau un nesfârșit Târg Internațional. Citește Ezechiel 27 și Isaia 23. Iar “**împăratul**” acestui comerț mondial și al mândrului sistem economic este descris prin “Așa vorbește Domnul, Dumnezeu”:

„...Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumuseță. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald, și cu aur... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, **până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine**” (Ez 28:12-15).

Satana este împăratul comerțului mondial, al mândriei, măreției, strălucirii și puterii lumești, însumate și simbolizate de Babilon. El este împăratul Babilonului din Biblie.

Acest adevăr este reconfirmat în raportul despre Babilonul final – Babilonul din Apocalipsa 17 și 18.

Babilonul din urmă reprezintă unirea dintre fiară și femeie – o femeie șezând pe o fiară. Fiara aceasta primește de la “balaur” scaunul de domnie, puterea și o stăpânire mare. Astfel, scaunul de domnie, puterea și stăpânirea care sunt oferite, sunt ale “balaurului (Apoc 13:2). Și balaurul este “șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana” (Apoc 12:9; 20:2).

Din această unire dintre fiară și femeie, “femeia” constituie elementul care inspiră, controlează, conduce și guvernează: **căci ea este cea care șade pe fiară**. Și astfel, este foarte posibil ca pe fruntea ei să stea scrisă inscripția care caracterizează această unire –

“Taina – Babilonul cel mare.”

Și, deoarece Satana este cel care dă acestei femei scaunul de domnie, puterea și stăpânirea ce reprezintă Babilonul din vremea sfârșitului, aceasta demonstrează din nou și suficient că împăratul Babilonului din Biblie este Satana. Așa cum acest Babilon a fost întotdeauna o “taină,” și încă “taina nelegiurii,” tot așa, împăratul acestuia este împăratul acestei “taine”

Și nu poate fi altul decât Satana.

Babilonul din Biblie este punctul culminant al lucrării forțelor spirituale și intelectuale ale acestei lumi, a tot ceea ce vor să spună întotdeauna Scripturile prin expresii de genul: “lumea,” “lumea aceasta,” “acest veac rău,” al cărui “domn” și “dumnezeu” este “duhul care lucrează acum în fiii neascultării” (Iac 4:4; 1Ioan 2:15-17; Ioan 14:30; 2Cor 4:3-4; Gal 1:4; Efes 2:2; Fapte 26:17-18).

Și după cum aceste forțe sunt satanice, rezultă cu certitudine că Satana este împăratul Babilonului din Biblie.

Partea a cincea

“Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”

“Taina: ‘Babilonul cel mare’” – întotdeauna forțele inteligente nevăzute ale acestei lumi. “Împăratul Babilonului” este împăratul acestor forțe: “stăpânitorul întunericului acestui veac,” “domnul puterii văzduhului, al duhului care lucrează acum în fiii neascultării,” “stăpânitorul lumii acesteia” – Satana.

Babilonul manifestat pe față este produsul final al lucrării acestor forțe la cel mai înalt nivel, în tot ceea ce pot împlini după voința și în maniera lor. Babilonul este totdeanuna împotriva lui Dumnezeu, “fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Și cunoașterea

elementelor Babilonului, cunoașterea chiar și numai a lucrării finale a acestor elemente și forțe, constituie un avertisment suficient pentru toți cei interesați de a se feri de manifestările lui în orice stadiu. Desigur, aceste elemente și forțe lucrează mereu, și în acest sens Babilonul este prezent mereu pe pământ și în preocupările oamenilor și ale lumii. Dar Babilonul care este descris în mod special în Biblie este Babilonul la cel mai înalt nivel al său și în toată strălucirea sa, având sub puterea sa întreaga lume, religioasă și civilă, organizată și centralizată.

Acest lucru va fi foarte limpede pentru oricine va citi cu atenție Daniel 2-5; Isaia 13 și 14; Ieremia 50 și 51; și Apocalipsa 17 și 18.

De două ori în istoria omenirii atinge Babilonul această poziție și putere; și în ambele ocazii acest apogeu al puterii și gloriei este chiar semnalul căderii și ruinei lui complete. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. **Și la acel nivel al puterii și gloriei lui**, al mândriei și îngâmării lui, **se anunță căderea lui** și oamenii sunt avertizați și chemați să iasă afară din Babilon ca să nu fie părtași la păcatele lui, și să nu fie loviți cu urgiile lui.

Citiți Ieremia 50:8; 41; 6 cu Apocalipsa 14:8; 15:2-3; Daniel 5:2-5 cu Apocalipsa 17:3; 18:7-8; Isaia 47:7-11 și Ieremia 51:63-64 cu Apocalipsa 18:21.

Ce înseamnă deci să ieși din Babilon?

1. Dacă Babilonul include întreaga lume, cu toate elementele și toată puterea acestei lumi, este clar că a nu face parte din Babilon, înseamnă **a nu face parte din lume**.

2. Dacă Babilonul reprezintă forțele și produsul lucrării acestor forțe, al minții și al lumii firești, atât spirituale, cât și intelectuale, este suficient de clar că a fi afară din Babilon nu înseamnă altceva decât a fi afară din ceea ce este lumesc. Înseamnă să fii eliberat complet și separat de toate elementele și forțele minții firești și ale falsei spiritualități care nu este supusă legii lui Dumnezeu și nici nu poate fi.

3. Dacă acesta este domeniul și împărăția Babilonului, și dacă “împăratul Babilonului” este împăratul real și potrivit al acestui domeniu, iar el este Satana, putem spune că a fi afară din Babilon înseamnă a nu fi sub săpânirea și puterea lui Satana.

Prin urmare, a fi în Babilon sau în afara lui nu depinde de loc, ci depinde de stare – starea spiritului, a minții și a inimii.

Daniel și cei trei prieteni ai lui erau în Babilon, ca loc. Dar ca stare – în spirit, minte și inimă, gând, dorință și scop – erau la fel de departe de Babilon cum este cerul față de pământ. Și tot ca loc, Daniel era în Babilon din punct de vedere fizic în momentul cumplitei lui prăbușiri. Totuși, ca stare, el era complet în afara Babilonului, astfel încât chiar în mijlocul prăbușirii acesteia, era atât de departe de ea, încât se găsea în perfectă siguranță.

Și aceasta este tot ce înseamnă a fi afară din Babilon.

Totuși, este la fel de adevărat și de clar că predicarea din zilele noastre a celor care pun mult accent pe “chemarea oamenilor afară din Babilon,” tratează aceasta mai mult ca pe o chestiune care ține de loc, decât de stare; atât de mult încât o consideră mai mult fizică decât spirituală. Susținând, pe drept, că biserica Romei este Babilon, ei cheamă urgent oamenii afară din acea biserică pentru a intra în alta care este construită pe aceleași principii, exact după același model ca al Romei; și apoi le spune că sunt “afară din Babilon!”

Este ridicol și ar fi caraghios, dacă nu ar fi o neînțelegere așa de mare în ce privesc lucrurile ce țin de suflet și de veșnicie, să vezi oameni construind o “biserică” în principiu, în spirit și în practică exact după modelul “bisericii” Romei, și apoi să strige cu putere: “Ieșiți din ea, ieșiți din ea!” Ca imediat după aceea să șoptească: “Intrați aici, intrați aici.”

Este o adevărată fabricație ecleziastică, mai întâi să construiești o structură “bisericească” exact ca a tuturor celorlalte “biserică” și să îi înveți pe oameni că în Scriptură, “biserică” este reprezentată printr-o “femeie” și că Babilonul este mama și fiicele ei – Roma și celelalte “biserică,” – și să chemi oamenii afară din toate celelalte “biserică” pentru a intra în aceasta, asigurându-i că în felul acesta “au ieșit din Babilon.”

A chema oamenii afară din toate celelalte “biserică” ca fiind “întinate” (Apoc 14:4), pentru a intra în aceasta care este la fel ca toate celelalte, sau chiar mai rea, și a-i induce în eroare cu

povestea că “aceștia” – din “biserica” lor – “nu s-au întinat cu femeii” – ca și când “biserica lor” nu ar fi o “femeie” – nu înseamnă nimic altceva decât înșelătoria și confuzia Babilonului.

Adevărul este că fiecare “biserica” construită și “organizată” de oameni este, după Scriptură, o “femeie,” și este din Babilon, “mama” și ficele ei,” și este întinată; iar a ieși din acestea și a intra în alta, nu înseamnă deloc să fii afară din Babilon.

Să fie bine stabilit că:

A fi în afara Babilonului sau în Babilon nu depinde nicidecum de loc, ci numai și numai de stare – starea spiritului, a minții și a inimii, a voinței, a dorinței, a gândului și a intenției. Babilonul include și constituie “lumea,” spiritul și elementele “lumii” despre care se vorbește în Scriptură, atunci când se spune:

“Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1Ioan 2:15-16)

“Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iac 4:4).

Și astfel, a fi afară din Babilon înseamnă a nu face parte din lume. Și acesta este pur și simplu creștinismul lui Hristos:

“Pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:19)

“Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14,16).

“Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1Ioan 4:17).

Babilonul reprezintă domeniul “lumii,” al gândirii firești, al forțelor sale și al lucrării forțelor sale. Și a fi afară din Babilon înseamnă a fi **în afara tuturor acestora, și a fi în domeniul forțelor și al lucrării forțelor gândirii spirituale** – al gândului care era în Hristos Isus, pe care l-a adus ca pe un dar de la Dumnezeu pentru lucrare, spunând tuturor: “Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (1Ioan 5:20; Filip 2:5-7).

Babilonul este domeniul și împărăția lui Satana, “Împăratul Babilonului” (Is 14:-1-15). Și a fi afară din Babilon înseamnă a fi în afara domeniului, împărăției și puterii lui Satana.

Iar aceasta este pur și simplu adevărul aceleiași evanghelii veșnice pe care Pavel, trimis de Hristos, a propovăduit-o: “Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu” (Fapte 26:17,18).

Aceasta și numai aceasta înseamnă a fi afară din Babilon.

În concluzie: Gândul pe care trebuie să îl păstrăm în minte și pe care nu trebuie să îl uităm niciodată este că doar “Glasul din Cer” este cel care cheamă sau poate chema vreodată pe cineva afară din Babilon (Apoc 18:4).

Este adevărat, acest Glas va fi auzit prin lucrarea oamenilor. Dar dacă acest Glas nu este auzit în lucrarea de slujire a oamenilor, atunci nu poate exista cu adevărat o chemare afară din Babilon. Când acel Glas este auzit de cineva, iar el răspunde și astfel este chemat afară din Babilon, el este chemat la un nivel mai înalt decât orice nivel la care l-ar putea chema vreodată un glas de pe pământ. Este chemat exclusiv la un nivel ceresc, la relații cerești și într-o Biserică cerească:

“Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (Evr 12:22-24).

Aceasta înseamnă să fii afară din Babilon.

Ascultați, luați aminte și urmați cu credincioșie “Glasul din Cer” care spune: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul meu.”

Partea a șasea Două cetăți

Am studiat Babilonul din Biblie. Am aflat ce înseamnă să fii afară din Babilon. Am aflat că numai “Glasul din Cer” poate chema pe cineva cu adevărat să iasă din Babilon. Și când acel Glas din Cer îi cheamă pe toți afară din Babilon ei sunt invitați exclusiv în locurile cerești, la lucruri și relații cerești. Și această chemare constă în părăsirea cetății pământești și lumești a Babilonului și intrarea în cetatea cerească și divină a Ierusalimului.

În Biblie există doar două cetăți-mame.

Acestea sunt:

1. “Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului” (Apoc 17:5).

2. “Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră” (Gal 4:26).

În vechime, când Dumnezeu l-a chemat pe poporul Său afară din Babilon, El a spus: “Fugiți din Babilon... Gândiți-vă la Domnul, și Ierusalimul să fie în inimile voastre!” (Ier 51:6,45-50)

Iar acum, când cheamă poporul Său din Babilonul modern și final, El spune din nou: “Ierusalimul să fie în inimile voastre!” Căci “v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc” (Evr 12:22).

Ierusalimul din Palestina a fost întotdeauna simbolul “Ierusalimului de sus.” Ceea ce se găsea acolo – muntele Sion, împăratul pe tronul său în slavă; templul cu preoții, slujbele și ceremoniile – toate erau “simboluri” și referiri la Ierusalimul ceresc, cu ceea ce se găsește acolo – muntele Sionului și Împăratul pe tronul Său în slavă; Templul cu Marele Preot, slujbele și ceremoniile.

Babilonul din vechime niciodată nu a putut avea odihnă până când nu a cucerit și a eclipsat Ierusalimul și tot ceea ce însemna el pe pământ și în lume. Iar orbirea și nelegiuirea poporului din vechiul Ierusalim a contribuit la realizarea acestui lucru. Nici Babilonul spiritual nu poate avea odihnă până când nu va cuceri și va eclipsa complet Ierusalimul spiritual și ceresc, și va rămâne singura “cetate veșnică.” Și tot așa, orbirea celor care mărturisesc a fi poporul Noului Ierusalim și al cetății veșnice a contribuit la realizarea acestui lucru rău.

Totuși, în vechime, au existat câțiva oameni credincioși, care în mijlocul pustiirii, robiei și persecuției babiloniene, și în mijlocul uitării manifestate de cei care pretindeau a fi poporul lui Dumnezeu, nu au uitat niciodată Ierusalimul. Daniel, în robia babiloniană, “de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte” (Dan 6:10).

“Pe malurile râurilor Babilonului, ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte de Sion. În sălciile din ținutul acela ne atârnerăm arfele. Căci acolo, biruatorii noștri ne cereau cântări, și asupritorii noștri ne cereau bucurie, zicând: ‘Cântați-ne câteva din cântările Sionului!’ - Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin? Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!” (Ps 137:1-6).

În timpul Babilonului din ultimele zile va fi la fel. Întotdeauna au existat câțiva credincioși care au făcut din Ierusalim culmea bucuriei lor și care în mijlocul ceței, fumului și a atmosferei otrăvite a Babilonului decăzut, nu au pierdut din vedere Ierusalimului de sus, mama noastră, a tuturor. Și atât în vechime, cât și în timpul din urmă, dacă toți cei ce mărturiseau a fi poporul lui Dumnezeu și Ierusalimul, ar fi fost credincioși în propria lor țară așa cum au fost acești câțiva într-o țară străină, ei nu ar mai fi ajuns deloc în Babilon; iar Ierusalimul și-ar fi împlinit scopul, fiind slava lui Dumnezeu și bucuria întregului pământ.

Iar acum, în timpul pregătirii pentru părăsirea definitivă a Babilonului final, a venit timpul ca toți cei care urmează să iasă din Babilon să lase Ierusalimul să intre în mintea lor; și acest lucru este atât de real și complet, încât ei înșiși pot spune din toată inima:

“Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!”

Ierusalimul de sus, care este liber și care este mama tuturor copiilor credincioși

ai lui Dumnezeu – Ierusalimul acesta este și a fost întotdeauna singurul Ierusalim adevărat. Aceasta este adevărata Cetate Veșnică – “cetatea Dumnezeului celui viu” (Evr 12:22). Aceasta este cetatea lui Avraam, “prietenu lui Dumnezeu” și “tatăl tuturor celor care cred,” cetatea spre care privea, “care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evr 11:10). Aici se găsește adevăratul Sion, unde Dumnezeu a uns pe Împăratul Lui, pe muntele Lui cel Sfânt (Ps 2:6).

“Mare este Domnul și lăudat de toți, în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel Sfânt. Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; în partea de miazănoapte este cetatea Marelui Împărat. Dumnezeu, în casele Lui împărătești, este cunoscut ca un turn de scăpare” (Ps 48:1-3).

“Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu” (Ps 87:3). Zidul ei “mare și înalt” este din iaspis, “străveziu ca și cristalul.” Temeliile ei sunt “împodobite cu pietre scumpe de tot felul.” Fiecare din porțile ei este dintr-un singur mărgăritar. Cetatea în sine, cu toate străzile ei, este “din aur curat, ca sticla străvezie.” Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și Mielul se află în ea. Există un râu “limpede ca și cristalul,” care iese din scaunul de domnie și “ale cărui izvoare înveslesc cetatea lui Dumnezeu” (Apoc 22:1; Ps 46:4). Slava lui Dumnezeu luminează cetatea, și făclia ei este Mielul (Apoc 21:11,23).

“În ea vor aduce slava și cinstea Neamurilor... Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apoc 21:26; 22:4; Ex 33:19; 34:5-7). “Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor” (Apoc 22:3-5).

Acolo este adunarea îngerilor fără număr. Acolo se găsește locul Adunării Generale a ființelor inteligente sfinte din întreg Universul, Biserica celor născuți din nou, care sunt scriși în Cer. Acolo este Dumnezeu, cel mai îndurător Judecător al tuturor. Acolo se găsesc sufletele celor care au fost drepti pe pământ și au fost făcuți desăvârșiți. Acolo se află Isus, Mijlocitorul noului legământ. Și acolo este sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.

Acolo se află legăturile cerești și relațiile oferite și acordate de Ierusalimul ceresc tuturor celor care, la chemarea Glasului din Cer, au ieșit din Babilon, mama desfrânatelor și spurcăciunilor pământului.

Acestea sunt câteva dintre lucrurile minunate care descriu cetatea lui Dumnezeu, Ierusalimul ceresc. Și acesta este Ierusalimul care trebuie să pătrundă în mintea fiecăruia care a părăsit Babilonul, și în felul acesta a scăpat de mânia Domnului, care va cuprinde dintr-o dată și pentru veșnicie toate acele cetăți care au întrecut măsura nelegiurii.

“Fugiți din Babilon... Gândiți-vă la Domnul, și Ierusalimul să fie în inimile voastre!”